

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U KRIŽEVCIMA
48260 KRIŽEVCI

Ivana Zakmardija Dijankovečkog 14

Poslovni broj: P-518/2023-36

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Bjelovaru – Stalna služba u Križevcima po sucu Miroslavu Lovrekoviću, u pravnoj stvari tužitelja Damir Geci, Kolarec 51, OIB 74657163243, zastupan po punomoćnici Mariji Petri Sokač protiv tuženika Zagrebačka Banka D.D. Zagreb, Trg Bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, koga zastupaju odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija iz Zagreba, Galleria Importanne, Iblerov trg 10/VII., radi ništetnosti i dr., nakon javne i glavne rasprave zaključene 15. svibnja 2026. godine, u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 8. srpnja 2026.

presudio je

I Utvrđuju se ništetne odredbe Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007. te ovjeren kod javnog bilježnika Biserke Lovrić iz Zagreba, poslovni broj OV-5108/07 dana 23.04.2007. godine, zaključen između tužene kao Kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, u dijelu točke 1. kojim je ugovorena isplata kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF-a, kao i članku 7. kojim je ugovorena otplata kredita u kunskoj protuvrijednosti za CHF, te sva plaćanja ugovorena u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju CHF-a, kao i čl. 2. kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koju će kreditor i naplatiti u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA D.D. ZAGREB, TRG BANA JOSIPA JELAČIĆA 10, OIB : 92963223473 da vrati tužitelju DAMIRU GECI iz KOLARCA, GORNJA RIJEKA, KOLAREC 51, OIB : 74657163243 ukupni iznos od 23.565,91 eura na ime preplaćenih anuiteta uvećanih za zakonsku zateznu kamatu, koja teče od 01.10.2015. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1.siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve to u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačka Banka D.D. Zagreb, Trg Bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Damiru Geci, Kolarec 51, OIB 74657163243, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.344,77 eura, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja prvostupanjske presude tj. 8. srpnja 2026. pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sukladno čl. 29. st. 2. i st. 8. ZOO-a, sve to roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u predmetu ovoga suda posl. br. P-518/2023 podnio 1. lipnja 2023. u kojoj navodi da je sa tuženom dana 19. travnja 2007. god. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu, dok je Antun Palić ugovor potpisao kao založni dužnik. Ugovor o namjenskom kreditu je dana 23.04.2007. god. potvrđen kod javnog bilježnika Biserke Lovrić iz Zagreba, pod brojem Ov-5108/2007, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 163.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja. Namjena kredita bila je kupnja stana. Kredit je trebalo otplatiti na rok od 156 mjeseci, a zadnja rata dospijevala je najkasnije 19.04.2021. godine. Kredit je ugovoren na način da je korisnik kredita dužan kreditu platiti u anuitetima iznos kredita od 163.000,00 CHF-a i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. koja na dan sklapanja Ugovora iznosila je 4,50% godišnje., a koja se obračunava u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan plaćanja. Tužena je tužitelju dostavila i otplatni plan prema Ugovoru. Kredit je stavljen na raspolaganje korisniku kredita dana 19.04.2007. godine u visini od 163.000,00 CHF, odnosno u visini od 722.352,43 kn. Iznos tečaja na dan puštanja kredita iznosio je 4,431610., a što je vidljivo iz otplatnog plana. Tužitelj i tuženik potpisali su i Dodatkom ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR dana 30.12.2015., s time da je uz tužitelja kao korisnika kredita ugovor potpisan i od strane Daniele Geci kao založnog dužnika i jamca. Budući je tužena bila dužna postupiti prema Zakonskoj obvezi izradila je izračun konverzije te je umjesto obračuna u kunsjoj protuvrijednosti CHF kredit nadalje otplaćivan prema kunsjoj protuvrijednosti EUR-a. Međutim, tužitelj smatra da time nije došlo do potpune restitucije i da ima pravo tražiti unatoč konverziji povrat pretplaćenih iznosa kako s osnova više plaćenih redovnih kamata radi nezakonitog povećanja kamatne stope mimo jasnih kriterija, a jednako tako i utvrđene ništetnosti s osnova valutne klauzule u kojoj je kredit ugovoren, kako prilikom isplate kredita korisniku, tako i vraćanje kredita prema kunsjoj protuvrijednosti CHF valute. Kako je Trgovački sud u Zagrebu presudio u korist potrošača, a tužitelj je potrošač, to ovu tužbu podnosi s pozivom na pravomoćnu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. Gore navedenim Ugovorom o namjenskom kreditu partije 7103609978 od 16.4.2007. godine ugovoren je rok otplate kredita od 156 mjeseca. Otplatna rata iznosila je 1.374,71 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate te je ugovorena valutna klauzula promjenjiva uz nominalnu kamatnu stopu od 4,50% godiš-nje. Prvi anuitet

dospio je na naplatu dana 1.7.2007. godine. Tužena je tijekom otplate u valuti višekratno mijenjala visinu kamatne stope tako da je po kreditnoj partiji 7103609978 primjenjivala slijedeću kamatu :

19.04.2007. -4,50% anuitet 1.374,71 CHF

01.10.2007. -5,15% anuitet 1.434,14 CHF

01.02.2008. -5,80% anuitet 1.486,30 CHF

01.07.2009. -6,30% anuitet 1.523,02 CHF

01.05.2010. -6,05% anuitet 1.505,82 CHF

01.11.2010. -5,50% anuitet 1.470,03 CHF

01.07.2011. -5,25% anuitet 1.454,94 CHF

01.01.2014. -3,23% anuitet 1.366,78 CHF.

Budući je nakon 30.12.2015. godine izvršena konverzija kredita u EUR-e, tužena je umjesto prvotno ugovorene visine kamatne stope primijenila veću kamatnu stopu i to:

30.12.2015. -5,59% anuitet 917,53 EUR-a

01.01.2016. -5,37% anuitet 912,73 EUR-a

01.07.2016. -5,06% anuitet 906,65 EUR-a.

Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ 7129/13 4 od 13.06.2014. god. u točki II. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P 1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, I tuženik Zagrebačka banka d.d., u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništeta. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH, broj Revt-249/14-02 od 09.04.2015. god., a i Vrhovni sud RH je dana 20.03.2018. svojom revizijskom odlukom br. Rev-2245/17-2 potvrdio presudu u predmetu u kojem je pojedinačnom tužbom korisnik kredita potraživao preplaćene kamate od kreditora, a temeljem toga je i zauzeo stav o tome kako zastarni rok od 5 god. u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014. godine (presuda VTS-a donijeta 13.06.2014.), kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništete ugovorne odredbe (str. 7. do 10.). Tužitelj je u pogledu utvrđenja ništete odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te isplate podnio još 2019. godine kod Općinskog suda u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima koji se vodi pod poslovnim brojem P-336/2019, a u kojem predmetu je provedeno samo pripremno ročište, sud je odbio žalbu tuženika u pogledu mjesne nenadležnosti. Nakon toga odlukom Predsjednice Općinskog suda u Bjelovaru predmet je radi preopterećenosti ustupljen u rad u Stalnu službu u Daruvaru koji nije proveo ni jedno ročište. Nadalje, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih I-tuženik Zagrebačka banka d.d., u razdoblju od 01. travnja 2005. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništete i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke temeljene na potpunom obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja

predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a. Tužitelj se obratio tuženiku sa zahtjevom za dostavom dokumentacije za tužbu te mu je banka dostavila istu na temelju koje tužitelj postavlja tužbeni zahtjev ali kao laik bez potrebnog ekonomskog znanja nije u mogućnosti postaviti potpun specificiran tužbeni zahtjev, to predlaže da nakon provedenog knjigovodstvenog vještačenja istome se omogući korekcija istog. Tužitelj traži povrat preplaćenog iznosa novčanih sredstava, odnosno za postupanjem u skladu sa presudom PŽ-7129/13-4 i PŽ-6632/2017-10 Visokog trgovačkog suda RH. S obzirom da su pravomoćnim presudama VTS-a utvrđene ništetnost ugovorene odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003.-31.12.2008. g., kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.06.2004.-31.12.2008., to je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a (NN 35/05, 41/08 i 125/11), dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a. Također, člankom 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14) propisano je: „Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“ Slično navodi i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i 79/09): „Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača...obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.“ (sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača NN 41/14 i 110/15). Kako tužitelj kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, iznos VPS-a je postavio okvirno, a tek nakon provođenja knjigovodstveno-financijskog vještačenja te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, tužitelj će specificirati tužbeni zahtjev, sve to sukladno odredbi čl. 186.b st. 3. ZPP-a, uvažavajući i poštujući načelo „ravnopravnosti oružja“, odnosno davanja mogućnosti i tuženiku da se očituje na predloženi dokaz provođenja vještačenja, a pogotovo radi načela ekonomičnosti i svrsishodnosti postupka. Za pojasniti je kako je posljedica utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i valutnoj klauzuli vezanoj za CHF(i u spomenutim presudama VTS-a povodom kolektivnih tužbi, a i u ovom predmetu), de facto anuliranje izmjena anuiteta bilo po osnovi dizanja kamate, bilo po osnovi dizanja tečaja, odnosno kao posljedicu toga se ima uzeti da je početno ugovoreni anuitet izračunat u kunama nepromjenjiva stavka otplatnoga plana, odnosno da je početno ugovoreni anuitet (1.374,71CHF) plaćen po tečaju za CHF na dan korištenja kredita (4,431610kn) pomnožen s brojem plaćenih anuiteta + ostatak glavnice plaćen po istom tečaju upravo onaj iznos kojeg je tužitelj bio dužan platiti banci, a razlika koju je platio je preplata i kamatne stope i tečajne razlike te mu je upravo taj iznos banka dužna vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Prema čl. 6. st. 3. Zakona o sudovima (NN 28/13, 33/15 i 82/16) propisano je kako je „svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odnosno izvršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti“, a s obzirom da tuženik isto

odbija, to tužitelj predlaže da nadležni sud donese presudu. Vrhovni sud Republike Hrvatske donio je odluku povodom izvanredne revizije Rev-2868/2018 kojom odlukom je utvrdio kako korisnici kredita u švicarskim francima, koji su kredite prema Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. godine konvertirali u Euro, imaju pravo na tužbe protiv banaka i pravo na povrat novca koji su im banke nezakonito oduzele, što će se dokazati vještačenjem na općinskim sudovima. Vrhovni sud je nedvosmisleno utvrdio:

-Činjenica da je potrošač sklopio dodatak ugovoru o kreditu i proveo konverziju CHF kredita u kredit uz valutnu klauzulu EURO ne znači da je time izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne.

-Ništetnost nastupa po samom zakonu, i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor na postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326.st.1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st.2. ZOO-a a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni jer se ne radi o zabrani manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen.

-Petrošač ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario svoja eventualna prava za koje smatra da mu pripadaju.

-Pogrešan je zaključak niže stupanjskih sudova da potrošač nema pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti zbog toga što je sklopio dodatak ugovoru kojim su izmijenjene odredbe ugovora.

Identičnu odluku donio je i Sud Europske unije pod brojem C-118/17 u slučaju Dunai, kojom je utvrđeno da niti jedan zakon ne može umanjiti zaštitu zajamčenu pravom EU te da ugovori u švicarskim francima ne mogu opstati. Sud je utvrdio da konverzija nije nikakva prepreka utvrđenju ništetnosti i punom obeštećenju potrošača. U presudi je sud EU jasno naveo kako ugovori o kreditu mogu i trebaju biti proglašeni ništetnima i to ovisno baš o tome što je interes potrošača, ako je interes da opstane tada može opstati, a ako nije tada se cijeli ugovor valja proglašiti ništetnim i pri tom nikakva zakonska intervencija ne smije spriječiti sud u odluci u korist potrošača. Slijedom gore navedenih pravomoćnih odluka u kolektivnom sporu gdje je presuđeno u korist potrošača, tužitelj temelji svoju tužbu te traži da sud utvrdi da je ništetna odredba Ugovora o namjenskom kreditu broj partije 7103609978 od 19.04.2007. godine u točki 1. Kojom je navedeno kako kreditor odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 163.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, a korisnik kredita se obavezuje iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ovim Ugovorom. Dakle, korisnik kredita je otpočeo otplatu kredita u kunskoj protuvrijednosti CHF valute, koja je proglašena ništetnom, te je nakon konverzije koja je u obračun uzela promjenjivu kamatnu stopu i isplatu u kunskoj protuvrijednosti CHF-a, a koja je nakon provedene konverzije proglašena ništetnom, tako da tužitelj drži, a što će se i knjigovodstvenim vještačenjem utvrditi ostao oštećen jer konverzija nije provedena na način da istoga u cijelosti obešteti budući je obračunom u konverziji istome priznata pretplata u visini od 102.459,04 kn, a koji iznos je korišten za otplatu budućih rata. Nadalje, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: Pž-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih ovdje tuženik, u razdoblju od 01. studenog 2004. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica

švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a. Na sporni pravni posao se primjenjuje i Zakon o zaštiti potrošača (2003) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora. Konkretno, tužitelj se poziva na odredbe čl. 81. do 87. ZZP-a koje određuju pojmove nepoštenih odredbi u potrošačkim ugovorima. Odredbom članka 83. ZZP-a određeno je da se prilikom ocjene je li neka odredba poštena ili nije uzima u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe. Također je člankom 87. istog zakona propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Odredbe čl. 1. i čl. 7. Ugovora o kreditu djelomično su nepoštene ugovorne odredbe budući da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika, tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovora o kreditu, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, kao i zbog činjenice da je tuženik valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njenoj zakonom predviđenoj svrsi. Valutna klauzula je, zaštitna klauzula koja služi zaštiti vjerovnika od gubitka vrijednosti novca, odnosno ista se ugovara da bi vjerovnik u trenutku povrata pozajmljenog iznosa dobio, pored ugovorenih kamata, i jednaku vrijednost glavnice koju je inicijalno dao dužniku. Prema tome, svrha valutne klauzule kao zaštitne klauzule je u tome da djeluje u situaciji kada se promijeni vrijednost novca (kune) naznačene na novčanicama (nominalna vrijednost) u odnosu na stvarnu kupovnu moć novca (kune) kao mjerila njegove vrijednosti. Hrvatska narodna banka monetarnom politikom štiti tečaj kune u odnosu na euro, tako da kuna u odnosu na euro u zadnjih deset godina nije pretrpjela značajniji pad. Inflacija je neznatna (uzevši u obzir koliko je porastao tečaj CHF u odnosu na euro). Dakle, tijekom otplatnog perioda spornog ugovora došlo je do aprecijacije švicarskog franka koji je porastao u odnosu na euro, a to se odrazilo i na tečaj kune u odnosu na franak, iako je kuna u odnosu na euro ostala u istom odnosu. Banka kao trgovac u konkretnom pravnom poslu raspolaže informacijama o mogućim rizicima vezanja obveze za tečaj CHF, međutim tužitelj kao potrošač nije imao mogućnosti nitikapaciteta da uvidi sve moguće rizike niti posljedice koje bi iz istog proistekle. Dapače, prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, banka je sporni "kreditni proizvod" sa valutnom klauzulom u CHF prikazala kao povoljniji te je tužitelj, postupajući sa povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatio tako prezentirane činjenice kao točne. Pritom tuženik nije transparentno prikazao niti izračune kamatnih stopa u kreditima vezanim za valutu EUR, tako da tuženik nije imao na raspolaganju sve informacijena temelju kojih bi mogao procijeniti koji je i zašto kredit uistinu povoljniji te je i na taj način uvjeren da pristane na valutnu klauzulu u valuti za koju se kasnije, suprotno uvjerenjima tuženika, pokazala kao rizičnija. Važno je naglasiti da je tuženik svoje "kreditne proizvode" prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama. Dužnost je tuženika, koja proizlazi iz odredbi o potrošačkom kreditiranju koje su sadržane u Zakonu o zaštiti potrošača, bila je da potrošaču, ovdje tužitelju, u pisanom obliku da sve potrebne informacije koje se odnose na ukupan iznos kredita, valutu u kojoj je nominirana glavnica ili uz koju je vezana glavnica, vrstu tečaja, kao i sve druge podatke koji su potrebni da bi potrošač donio informiranu odluku. Također, dužnost je tuženika bila da prije sklapanja ugovora tužitelju pruži odgovarajuća objašnjenja koja

bi tužitelju omogućila da procijeni je li predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama, i njegovoj financijskoj situaciji i pojasniti mu bitne značajke predloženog proizvoda i posebnih učinaka koje oni mogu imati na tužitelja. Svi ovi bitni podaci su trebali biti sadržani u Ugovoru o kreditu. Ova obveza tuženika proizlazi i iz Zakona o kreditnim institucijama. Na ovakvo ponašanje u poslovnoj praksi tuženik je obavezan i samim načelima obveznog prava, a to su načelo savjesnosti i poštenja s dužnom primjenom profesionalne pažnje, načelo jednake vrijednosti prestacija sa zabranom zloupotrebe prava, i načelo zabrane prouzročenja štete drugoj strani. Dakle, tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu a zbog propusta tuženika da postupi u skladu sa svojim zakonskim obvezama, nije raspolagao sa svim informacijama koje su bile potrebne kako bi donio informiranu odluku. Nadalje, tužitelj smatra da je primjena valutne klauzule u švicarskom franku, a prema naprijed navedenom, u trenutku u kojem nije bilo značajnijeg pada platežne moći kune, svakako nepoštena i nedopuštena, jer je tuženiku omogućila stjecanje nepripadajuće dobiti korištenjem aprecijacije franka u odnosu na euro, dakle protivno svrsi zbog koje je valutna klauzula zakonom predviđena te o kojoj mogućnosti tužitelj nije bio unaprijed upozoren, a što mu direktno uzrokuje štetu (zajedno sa nepoštenom odredbom o promjenjivoj kamatnoj stopi, o kojoj se izlaže u nastavku). Stjecanje ekstra profita do kojeg je tuženik došao kombinacijom valutne klauzule u švicarskom franku te promjenjive kamatne stope koja je ugovorena protivno zakonu da bi tijekom otplatnog perioda isključivo rasla, nije dopušteno u potrošačkim kreditima. Dakle, tužitelj je bio obavezan vratiti pozajmljeni iznos uvećan za ugovorene kamate, a zbog nezakonite primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, tuženik je na štetu tužitelja stekao nezakonitu korist u vidu ekstra profita. Tužitelj stoga držeći da se presuda po kolektivnoj tužbi odnosi na njega budući je podigao namjenski stambeni kredit za kupnju nekretnine koju koristi za život, u skladu sa istom traži povrat više plaćenih iznosa radi valutne klauzule koja je proglašena ništetnom, te predlaže da sud utvrdi da je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu je ugovoreno da je kamatna stopa promjenjiva sukladno odluci tuženika te u dijelu u kojemu je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF te naloži isplata pretplaćenog iznosa s osnove tečajnih razlika s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana uplate svakog pojedinog iznosa. Potražuje trošak.

2. U odgovoru na tužbu od 22. siječnja 2024. godine tuženik u cijelosti osporava istaknuti tužbeni zahtjev kao neosnovan, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik se protivi tužiteljevom dokaznom prijedlogu o saslušanju tužitelja i provođenju financijskog vještačenja i svih ostalih dokaza predloženih od tužitelja radi utvrđivanja činjenica s obzirom da se u konkretnom slučaju spor vodi u vezi s pravnim pitanjem. Tuženik ističe prigovor dvostruke litispendencije. Ovo stoga što tužitelj već u predmetu koji se vodi pred Općinskim sudom u Bjelovaru, Stalnom službom Daruvar (ranije Križevci) pod posl. br. P-336/2019 vodi postupak i u vezi CHF valutne klauzule. Tužitelj je na ročištu održanom 12. lipnja 2019. u gore navedenom predmetu, iskazao kako zahtijeva utvrđenje ništetnim čl. 1. i 7. Ugovora o kreditu odnosno odredaba koje se odnose na CHF valutnu klauzulu kao što je istaknuo da potražuje preplatu s osnove CHF valutne klauzule i u tom pogledu predlaže vještačenje i na okolnosti vezane za CHF valutnu klauzulu: „Pun. tužitelja ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva po kojem je tužitelj atražio isplatu iznos od 40.679,35 kuna na ime ništetnim odredbi Ugovora o namjenskom kreditu navedenim u toč. 2/u kojoj je ugovorena promjenjiva redovna kamata. Međutim, tužitelj ističe da pored ništetne odredbe sadržane u čl. 2/ spornog Ugovora o namjenskom kreditu tužitelj pobija i traži da su utvrdi ništetnim i odredbu čl. 1/ kojom se navodi da se odobrava kredit u

iznosu kunske protuvrijednosti od 163.000,00 švicarskih franaka obračunato prema srednjem tečaju HNB na dan isplate kredita kao i toč. 7/ Ugovora kojom je ugovorena otplata u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti obračunate po srednjem tečaju HNB važećem na dan plaćanja za švicarski franak s time da je prvi anuitet iznosio 1.374,71 franak. Dakle, tužitelj od nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi traži utvrđenje nišetne odredbe valutne klauzule budući je pravomoćna presuda Trgovačkog suda na koju se tužitelj i pozvao prilikom podnošenja tužbe jer je Visoki trgovački sud potvrdio i taj dio presude tako da je valutna klauzula proglašena nišetnom.“ (str. 1. zapisnika od 12.6.2019.); Da bi se moglo provesti knjigovodstveno vještačenje potrebno je uzeti prvi izračun kredita kakav je tužitelj plasiran u kunama, a što je vidljivo iz prvog otplatnog plana kao i početnu kamatnu stopu koja je ugovorena i tijekom izračuna postaviti zadatak vještaku da se utvrde sva plaćanja u kunama bez nišetne valutne klauzule, a zatim utvrditi iznos koji je dobiven konverzijom jer tužitelj niti ne potražuje za sada ništa nakon provedene konverzija već samo prema nišetnim odredbama za preplaćenu kamatu, a također za preplatu po tečajnoj razlici koja iznosi 169.393,42 kune ....“ (str. 2. zapisnika od 12.6.2019.); ..., a tužitelj tvrdi da se radi o nišetnim odredbama i u pogledu promjenjive kamatne stope i u pogledu valutne klauzule ne mogu postati nikakvom konverzijom valjane niti komandirane, te smatram da sud treba utvrditi da je nepoštena i nišetna odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi kao i nišetna odredba o valutnoj klauzuli pa na temelju iste nišetnih odredbi tuženik je dužan vratiti tužitelju sve ono što je primio bez pravne osnove zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.“ (str. 3. zapisnika od 12.6.2019.) Također, tužitelj deklaratornim tužbenim zahtjevom traži utvrđenje čl. 2. „kojim je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koju će kreditor i naplatiti u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.“ Budući da je tužitelj tražio utvrđenje nišetnosti čl. 2. Ugovora o kreditu u postupku posl.br. P-336/19 to se i u tom pogledu ističe prigovor dvostruke litispendencije. U svakom slučaju, nejasno je koji je pravni interes tužitelja ponovno zahtijevati utvrđenje nišetnom odredbu čl. 2. Ugovora o kreditu obzirom je isti deklaratorni tužbeni zahtjev postavljen u drugom postupku pod posl.br. P-336/19. Također, sve i da nije, bilo kakav tužbeni zahtjev po osnovi načina promjene kamatne stope postavljen nakon 13. lipnja 2019. je u zastari. Stoga je potrebno odbaciti tužbu podnesenu u lipnju 2023.g. i tužitelju naložiti da tuženiku naknadi trošak postupka kako je to iskazano u nižem troškovniku. Tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na sve/bilo koji iznos dospio prije 1. lipnja 2018. Tuženik osporava istinitost tužbenih tvrdnji te daljnje razloge osporavanja tužbenog zahtjeva obrazlaže u nastavku. Tuženik se protivi bilo kakvom naknadnom uređenju tužbenog zahtjeva prema čl. 186.b.st.3. ZPP, obzirom da nisu ispunjene pretpostavke za primjenu čl. 186.b. st.3.ZPP (i) da je tužitelj zatražio dostavu dokumentaciju i (ii) da je tuženik odbio dostaviti zatraženu dokumentaciju. U svakom slučaju, tužitelj raspolaže svom potrebnom dokumentacijom obzirom kako pred Općinskim sudom u Bjelovaru, Stalna služba u Daruvaru pod posl.br. P-336/19 već vodi postupak protiv tuženik po istom Ugovoru o kreditu. S obzirom da tužitelj nije dokazao niti jednu pretpostavku za primjenu članka 186.b. ZPP-a, tuženik se protivi bilo kakvom naknadnom određivanju tužbenog zahtjeva s pozivom na članak 186.b. ZPP ili na bilo koju drugu ZPP odredbu. Predmetni kredit konvertiran je sukladno odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN br. 102/2015 - u nastavku „ZID ZPK/15“) s obzirom na to da su tužitelj i tuženik 30. prosinca 2015. godine sklopili dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom. Sve tužiteljeve uplate (i s osnove svakog povišenja CHF kamatne stope tijekom otplate, kao i s osnove svakog povišenja CHF tečaja tijekom otplate) uzete su u obzir prilikom izrade konverzije i

iskorištene, odnosno uračunate za otplatu usporednog EUR kredita u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Tužena banka ukazuje na to da je sukladno članku 19.d. ZID ZPK/15 prije objave kalkulatora konverzije bila dužna pribaviti mišljenje ovlaštenog revizora ili sudskog vještaka da je kalkulator izrađen u skladu s načinom izračuna propisanim člankom 19.c ZID ZPK/15 te takvo mišljenje objaviti na svojim mrežnim stranicama¹. Prema tome, na strani banke postoji zakonska presumpcija da je izračun izvršen u skladu sa zakonom s obzirom na to da je to upravo i potvrdio neovisni revizor. Konverzija kredita, nastupila je: na temelju očitovanja volje tužitelja koji se kreditno zadužio uz valutnu klauzulu u CHF da se njegov kredit konvertira u kredit u kunskoj protuvrijednosti EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15 i to nakon što je tužitelj, u skladu s odredbama ZID ZPK/15 dobio od banke zakonom propisane, iscrpne podatke za donošenje informirane odluke o tome hoće li ili neće prihvatiti konverziju, uključujući podatak o pretplatama iz razdoblja primjene valutne klauzule u CHF i promjenjive kamate u brojčanom iznosu pri čemu je sam način izračuna konverzije zakonodavac izričito propisao u članku 19.c ZID ZPK/15 na način da je banka bila dužna (i) početno odobrenu CHF glavnici kredita pretvoriti u EUR glavnici po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita², (ii) početno ugovorenu kamatnu stopu CHF kredita zamijeniti EUR kamatnom stopom koju je tužena banka primjenjivala na EUR kredite na datum sklapanja CHF ugovora o kreditu³, (iii) iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih CHF anuiteta pretvoriti u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate⁴ pri čemu su takvi iznosi pretvoreni u EUR predstavljali osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih po novom EUR otplatnom planu, (iv) ukupno uplaćene iznose (preračunate u EUR), a koji su veći od iznosa potrebnih uplata po usporednom EUR kreditu rasporediti kao preplatu te iskoristiti za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplatiti korisniku kredita, ovisno koji je od dva moguća, zakonom propisana slučaj nastupio, (v) pri čemu na iznos preplate tužena banka nije bila dužna obračunati ni kamatu niti tečajnu razliku, već je njih, sukladno izričitoj zakonskoj odredbi, snosio potrošač. Takvo zakonsko rješenje iz ZID ZPK/15 bilo je naročito propagirano u javnosti, kako od strane zakonodavca, tako i od strane interesnih skupina potrošača, između ostaloga radi „trajnog eliminiranja neravnopravnog položaja dužnika u CHF s ciljem otklanjanja posljedica velikih tečajnih neravnoteža u odnosu nacionalne hrvatske valute i CHF“ i rasterećenja općinskih sudova smanjenjem broja tužbi⁷, a tužena banka bila je u zakonskoj obvezi sklopiti pravni posao kojim se u pravnom smislu implementirala volja tužitelja da konvertira svoj kredit, što je ona i učinila pod prijetnjom strogih prekršajnih sankcija iz ZID ZPK/15; pa je time naposljetku, sukladno intenciji zakonodavca tužitelj stavljen u položaj kao da je otpočeka, cijelo vrijeme koristio kredit denominiran u EUR, čime je isključivo po svojem slobodnom izboru, izjednačen s položajem potrošača koji su se zadužili kreditom u EUR, sve na način koji je bio utemeljen na valjano, od strane banke primijenjenim, a iscrpno propisanim procedurama i svim uvjetima koje je zakonodavac normirao u ZID ZPK/15, uključujući svako povišenje CHF kamatne stope i povišenje CHF tečaja tijekom otplate. Konkretni tužitelj je dakle svojom slobodnom voljom prihvatio konverziju. Sklapanjem dodatka/aneksa ugovoru o kreditu između tužitelja i tuženika nastao je pravni odnos koji je zakonodavac upravo i imao u vidu kada je tužitelju ponudio mogućnost konverzije koju mu banka nije mogla uskratiti. Sklopljeni pravni posao povodom tužiteljeva prihvata konverzije koji je tuženik morao prihvatiti pod prijetnjom zakonom propisanih sankcija jest pravni posao kojim su stranke, isključivo po izboru tužitelja, riješile sve svoje pravne odnose, prije i poslije konverzije na način propisan zakonom. Pravni posao (dodatak) kojim je izvršena konverzija odnosi se na konvertiranje ugovora o kreditu ab initio i to u oba bitna sastojka: i u dijelu valutne klauzule i u dijelu kamatne stope. Njime su ugovorne strane suglasnošću volja

stvorile posve novu pravnu osnovu (različitu od ugovora o kreditu u švicarskim francima koji je bio predmetom konverzije) temeljem koje su se tužitelj (dobrovoljno) i tuženik (po sili zakona) sporazumjeli pod kojim će kreditnim uvjetima (uz koju valutnu klauzulu i uz koje kamatne stope) iskoristiti do tada uplaćene svote. Taj pravni posao bio je, kao što je to opće poznato, ujedno ekonomski nepovoljan za tuženu banku, ali je ona po svemu postupila u skladu sa zakonom. Banka je pri tome po ZID ZPK/15 bila dužna napraviti „novi otplatni plan“ i njime zamijeniti „početno utvrđeni otplatni plan“ (čl. 19.c, stavak (1) točka 3. ZID ZPK/15) s „novim anuitetima u EUR“, te svim „izmjenama ugovornih uvjeta“ koji uključuju „iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa i ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta“. Naposljetku, banka je klijentu (ovdje tužitelju) bila dužna dostaviti propisani „izračun konverzije s prijedlogom novog ili izmijenjenog ugovora o kreditu“ (čl. 19.e ZID ZPK/15), a potrošač je bio slobodan prihvatiti ili ne prihvatiti tu ponudu. Ako tužitelju ponuda nije odgovarala, nije trebao prihvatiti konverziju. Kad je tužitelj razmatrao mogućnost konverzije, najprije je prihvaćao „izračun konverzije“ utemeljen na „novom otplatnom planu“ te predviđen pravilima iz članka 19.c. 7 Prijedlog Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, s konačnim prijedlogom Zakona – strana 6 (250. sjednica Vlade RH, 10.09.2015.) ZID ZPK/15, a u kojem su, između ostaloga, točnom brojkom bile navedene sve kamatne stope koje su se morale primijeniti kroz cijelo već proteklo razdoblje otplate. Nakon toga, sklapao se spomenuti pravni posao koji je po sili zakonskog uređenja, uključivao: promjenu valute kredita iz CHF u EUR, promjenu kamatne stope od datuma sklapanja ugovora do sklapanja dodatka ugovoru te i ubuduće na način da se umjesto svih onih promjenjivih kamatnih stopa koje su bile primjenjivane u otplati kredita u CHF primjenjuje sve one promjenjive kamatne stope – prikazane u apsolutnom iznosu - koje je vjerovnik primjenjivao kod kredita u EUR, utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR te sporazum o raspolaganju preplatom, odnosno podmirenju manje uplaćenog iznosa. Dakle, sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15 trajno i konačno uredili svoj pravni odnos u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji te su stoga konverzijom posljedice nepoštene, ništete odredbe CHF ugovora o kreditu uređene voljom stranaka što smisleno isključuje pravo tužitelja da uz provedenu konverziju istodobno traži i povrat stečenoga bez osnove pozivom na uvjete ugovora o kreditu u CHF-u koji je konverzijom ab initio otpao i nadomješten je novom, nesporno zakonitom osnovom (EUR ugovor) temeljem koje je tužitelj stekao na zakonu utemeljeno potraživanje preplate. Kako su međutim voljom ugovornih strana sva plaćanja u otplati CHF kredita ugovorena kao plaćanja s osnove EUR kredita (i to s učinkom ab initio) pa je obračun svih uplata po ranijoj pravnoj osnovi plaćanja (konvertirani CHF ugovor) izvršen u odnosu na novu pravnu osnovu (postojeći EUR ugovor), tužitelj više ne može imati zahtjev zbog stjecanja bez osnove pozivom na uvjete CHF kredita. U potvrdu ovog stajališta, govori i shvaćanje VSRH iz odluke Rev 1172/2018 od 19. ožujka 2019. koje eliminira zahtjeve po osnovi razlike kamata ili tečajnih razlika u slučaju konverzije kredita: „U odnosu na pitanje kako se mogu nadomjestiti odredbe ugovora o potrošačkom kreditiranju koje su utvrđene ništetim: Načelno promatrano izvor obveze može biti volja stranaka, zakon i odluka suda ili koje druge vlasti, pa se i ništeta odredba nekog ugovora također može nadomjestiti voljom stranka (što je uobičajeni način izmjene i dopune ugovora), odlukom suda te izravnom primjenom prisilnog propisa koji na jasan način dopunjava ili mijenja odredbe ugovora“. Ta je praksa nadalje potvrđena i u praksi brojnih županijskih sudova u zemlji. Iz navedenoga proizlazi i daljnji zaključak: ako je tužitelj iz bilo kojeg razloga smatrao da mu zakonom propisani uvjeti konverzije nisu prihvatljivi, jer su po njegovu

mišljenju trebali biti u bilo kojem pogledu drukčiji, tada nije trebao prihvatiti konverziju, koja je bila pravno moguća samo pod uvjetima koji su bili striktno propisani u ZID ZPK/15. Tužitelj je, za razliku od tužene banke, imao punu slobodu izbora, kojom se i koristio. Stoga su i razlozi na koje se tužitelj konkretno poziva u tužbi, načelno u pravnom smislu pravno nerelevantni, jer je tužitelj prethodno prihvatio ponudu na konverziju takvu kakvom ju je zakonodavac definirao. U takvim okolnostima tuženik predlaže da sud primijeni načelo pacta sunt servanda, u skladu s važećim propisima. U odnosu na praksu ECJ, treba istaknuti kako okolnosti svih dosadašnjih postupaka pred tim sudom, nisu istovjetne okolnostima u ovom i drugim sličnim parničnim postupcima u Hrvatskoj. Naime, konverzija ugovora o kreditu sklopljenom uz valutnu klauzulu u CHF-u u ugovor o kreditu uz valutnu klauzulu u EUR u Republici Hrvatskoj nije bila posljedica intervencije državnog suda u sadržaj ugovora o kreditu, kao što nije niti posljedica intervencije zakonodavca u sadržaj ugovora između tužitelja i tužene banke na način da bi potrošač bio prisiljen prihvatiti konverziju. U Hrvatskoj nijednom potrošaču, pa tako ni tužitelju nitko nije nametnuo da prihvati konverziju, dakle ni sud, ni zakonodavac, a ponajmanje tužena banka. U vezi s time, tek podredno valja istaknuti da tužiteljeve tvrdnje također nemaju uporišta u pravu, kako se to obrazlaže u nastavku. Preplate po osnovi promjena CHF tečaja također su uzete u obzir na način kako je to propisao ZID ZPK/15. ZID ZPK/15 je propisao osnovno načelo konverzije podrazumijevajući konverziju kredita s CHF valutnom klauzulom u kredit s EUR valutnom klauzulom radi promjene valutne klauzule na način da se položaj potrošača s kreditom s CHF valutnom klauzulom izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit s valutnom klauzulom u EUR. Prihvatom konverzije, CHF valutna klauzula nadomještena je EUR valutnom klauzulom. Sklapanjem dodatka, tužitelj i tužena banka su u skladu s odredbama ZID ZPK/15, trajno i konačno uredile svoj pravni odnos, u pogledu svih ranije izvršenih preplata po ranijoj CHF kreditnoj partiji, uključujući i po osnovi promjena CHF tečaja. „Novi otplatni plan“ iz čl. 19.c, stavak (1) točka 3.) ZID ZPK/15, a koji je zamijenio „početno utvrđeni otplatni plan“ uključivao je „iznos, vrstu i razdoblje promjene kamatnih stopa“ ali i „sve ostale promjene koje su tijekom trajanja ugovora o kreditu uvjetovale izmjenu početno utvrđenog otplatnog plana i anuiteta“. Sve tužiteljeve uplate uvrštene u izračun konverzije iskorištene su za namirenje duga po kreditu s EUR valutnom klauzulom, a preplata je iskorištena za namirenje budućih EUR anuiteta ili isplaćena korisniku kredita, ovisno koji je slučaj bio primjenjiv. Izračun preplate uzeo je u obzir sve promjene CHF tečaja, kako je to razvidno iz kolone „primijenjeni CHF tečaj“ sadržanom u Izračunu konverzije na dan 30.09.2015. Nadalje, svi uplaćeni iznosi su, sukladno odredbi članka 19.c. st.1. t. 4. ZID ZPK/15 preračunati u EUR prema tečaju na dan uplate, i to točno, zakonom određenom „tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR“. Upravo ti iznosi pretvoreni u EUR predstavljali su osnovu za namirenje EUR anuiteta utvrđenih novim otplatnim planom, koji je uključivao sve promjene, pa tako i promjene tečaja koje su uvjetovale izmjenu početnog plana i početnih anuiteta. Naposljetku, sukladno izričitoj odredbi članka 19.c. st.1. t. 5. treća alineja ZID ZPK/15 na iznos preplate tužena banka nije bila dužna obračunati ni kamatu niti tečajnu razliku već je njih snosio potrošač. Stoga, i u odnosu na ovo pitanje tuženik upućuje na razmatranja pod A), a podredno ukazuje na odredbe čl. 19.c. ZID ZPK/15 iz koje proizlazi opisani način na koji je zakonodavac uredio, a tužitelj prihvatio obračun takve preplate, a čime su stranke posljedice eventualno ništetne CHF valutne klauzule, također sporazumno, trajno i konačno uredile ab initio i nadomjestile EUR valutnom klauzulom. Vrhovni sud je u izreci Rješenja potvrdio kako „sporazum o konverziji“ sklopljen na osnovi ZID ZPK/15, „ima pravne učinke i valjan je u slučaju

kada su nišetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli“. Do takvog stajališta najviši sud došao je uz opširnu, stupnjevitu raščlambu, sadržanu u obrazloženju Rješenja. Vrhovni sud, naime, u obrazloženju Rješenja, između ostaloga, ističe sljedeća konkretna pravna shvaćanja u pogledu premisa na kojima je zasnovao svoju odluku, kad navodi, a pozivajući se na izvore prava i ustavnosudsku ocjenu: „U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK/15 poseban zakon... u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima... te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o nišetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do nišetnosti ili nepostojanja ugovora o konverziji.“ U nastavku je Vrhovni sud zaključio: „Dakle, u odnosu na postavljeno pitanje treba pojasniti da se u predmetnom slučaju (razdvajanje odlomaka je dodano): ne može primijeniti pravilo općeg obveznog prava o tome da je obnova (novacija) bez učinka ako je prijašnja obveza nišetna ili ugašena, u prvom redu jer prisilni propis čl. 19.e ZID ZPK, a kako je već prethodno rečeno, govori o tome da ako potrošač ne prihvati konverziju, odnosno ne sklopi sporazum, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovorenim uvjetima, a sukladno odredbama ovog Zakona, a drugo, taj sporazum bez obzira je li sklopljen u formi tzv. dodatka – aneksa ili ugovora, predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. Prema tomu, Vrhovni sud u Rješenju vrlo jasno navodi da je (i) pravna osnova za konverziju ZID ZPK/15, (ii) da je korisnik kredita po ZID ZPK/15 mogao birati konverziju ili rješenje iz čl. 19.e tog Zakona po kojem ostaje pri sklopljenom ugovoru vezanom za CHF, (iii) da je dodatak ugovoru o kreditu sklopljen u skladu s uvjetima iz tog Zakona valjan te (iv) da je sklapanjem sporazuma o konverziji tužiteljevom voljom nastala nova pravna osnova u pogledu prava i obveza ugovornih strana, koja je u cijelosti supstituirala ranije ugovorne uvjete iz izvornog ugovora o kreditu, i (v) koja proizvodi pravne učinke retroaktivno. To pak znači da tužitelj u ovom postupku nakon konverzije ne može imati bilo kakvu tražbinu na povrat stečenoga bez osnove zbog bilo kakve preplate, odnosno stjecanja bez osnove iz vremena kad se primjenjivao ugovor o kreditu u protuvrijednosti CHF jer je izabrao izjednačiti se u svojem pravnom položaju s dužnikom u eurski denominiranom kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK/15. Time je tužitelj raniju pravnu osnovu s koje je primio i po kojoj je do tada otplaćivao kredit s retroaktivnim učinkom zamijenio posve novom pravnom osnovom. Stoga tužitelj više ne raspolaže zahtjevom koji bi se oslanjao na pravnu osnovu koja je njegovom voljom ab initio izgubila svaki pravni učinak u pogledu visine kreditne obveze, kojega je imala po izvorno sklopljenom ugovoru o kreditu u kunskoj protuvrijednosti CHF. Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje Građanskog odjela Županijskog suda u Varaždinu od 7. lipnja 2023. u svezi restitucijskih zahtjeva potrošača koji su s bankama sklopili dodatke/aneke ugovora o kreditu kojima je provedena konverzija, a koje glasi: „Petrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneke, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), NEMA PRAVO na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (nišetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.“ Tuženik ukazuje na odluku Županijskog suda u Varaždinu posl.br. Gž-1145/2020-3 od 23. kolovoza 2023.g. S obzirom da se radi o recentnoj sudskoj praksi, smatra se potrebnim ukazati na obrazloženje spomenute sudske odluke, koja potkrijepljuje navode tuženika: Stranke su dodatkom ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji je sadržavao nišetnu odredbu o jednostranoj izmjeni kamatne stope i

ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, izvršile konverziju kredita u cijelosti u skladu s prisilnom odredbom članka 19.c ZPK-a na način da su svi iznosi plaćeni na ime otplate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 13. prosinca 2005., osim onih koji su eventualno plaćeni na ime zatezних kamata zbog zakašnjenja tužitelja, iskorišteni u njegovu korist i to za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim dodatkom ugovora o kreditu. Drugim riječima, u obračun konverzije uzeti su i iznosi koji su plaćeni na ime ništetne ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i ništene ugovorene odredbe o valutnoj klauzuli u CHF. U tom smislu, prema pravnom shvaćanju ovog drugostupanjskog suda, iako ZID ZPK/2015 ne propisuje ništetnost spornih ugovornih odredbi pa stoga niti način restitucije potrošača, u pravnoj situaciji kad su isplate koje je tužitelj učinio na ime nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštene ugovorne obveze o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, na temelju među strankama sklopljenog valjanog dodatka tom ugovoru, iskorištene za ispunjenje njegove obveze prema tom dodatku, a utvrđena je preplata iskorištena za ispunjenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, ne može se zaključiti da dodatak ugovoru o kreditu nema restitucijski učinak za tužitelja u odnosu na nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštene ugovorne obveze o valutnoj klauzuli koje su bile sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez obzira na to što ZID ZPK/2015 ne predviđa da se iznosi koji su plaćeni na temelju ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF vraćaju tužitelju, nego da se iskorištavaju u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim dodatkom ugovoru o kreditu. Pritom je za dodati da je u oglednom postupku koji se pred tim sudom vodio u predmetu Gos-1/2019, Vrhovni sud Republike Hrvatske, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, dao sljedeći odgovor: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Osim toga, Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/2015 na temelju kojeg Zakona je među strankama sklopljen sporazum o konverziji, ocijenivši taj Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske. Naposljetku, dodatak ugovoru koji je sklopljen u skladu sa ZID ZPK/2015 sadrži odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, ali su te odredbe odraz prisilnih zakonskih odredbi ZID ZPK/2015 koje je unaprijed odredio zakonodavac, a ne tužena banka. Zbog toga ugovoreni sadržaj aneksa ugovoru o kreditu u smislu članka 49. stavka 5. ZKP/2014 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja aneksa, ne podliježu primjeni druge glave („Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima“) trećeg dijela tog Zakona. Pored činjenice da je tuženik na temelju kogentnih odredbi članka 19.c ZPK-a u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema promijenjenoj kamatnoj stopi (5,15%, 5,80%, 6,30%, 6,05%, 5,50% i 5,25%) i anuiteta koji bi bio obračunat da je primijenjena početna ugovorena kamatna stopa (4,50%), kao i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, uključivo i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignut sporazum o korištenju utvrđene preplate, očito je da ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog dodatka ugovoru nije (više) u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene

pretpostavke za povrat propisane člankom 1111. ZOO-a. Tuženik je na temelju sklopljenog dodatka, u izračun konverzije koji je propisan ZID ZPK/2015, unio iznose koje tužitelj traži tužbom, a koji su doista na temelju nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope sadržane u ugovoru u kreditu s valutnom klauzulom u CHF bez osnove bili prešli u njegovu imovinu do dana 30. rujna 2015. Ti su iznosi, međutim, zajedno s ostalim iznosima uplaćenim radi namirenja početno utvrđenih anuiteta u kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zatezних kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) u skladu sa sklopljenim dodatkom ugovoru o kreditu iskorišteni za namirenje anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu s valutnom klauzulom u EUR, a preplata je korištena za namirenje budućih anuiteta s valutnom klauzulom u EUR. Zbog toga je nepravilan zaključak suda prvog stupnja da postoji pravna osnova za isplatu razlike između početno ugovorene i stvarno primijenjene kamatne stope, odnosno za isplatu tečajnih razlika prema valutnoj klauzuli u CHF iz ugovora o kreditu od 12. prosinca 2005. jer su i uplate koje čine te razlike u cijelosti uračunate prilikom obračuna konverzije kredita čime je obveza kreditora na povrat tih iznosa prestala. Imajući na umu navedene razloge, osobito one iz točaka 16. do 20. ovog obrazloženja, zaključak je ovog suda da je sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu u skladu s odredbama ZID ZPK 2015 tužitelj restituiran za nepoštenu ugovornu odredbu o jednostranoj izmjeni kamatne stope i nepoštenu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli koje su sadržane u ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom u CHF od 13. prosinca 2005. jer ga, s jedne strane, te odredbe ne obvezuju, a, s druge strane, isplate koje je na temelju njih učinio vraćene su u njegovu imovinu na način da su iskorištene za njegov račun, u ispunjenju valjane obveze preuzete dodatkom. Stoga mu po pravnom shvaćanju ovog suda ne pripada isplata koja se traži tužbom, neovisno o tome što je zahtjev za isplatu tih iznosa umanjen za iznos preplate obračunat u konverziji. To je pravno shvaćanje podudarno s pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela ovog suda održanoj 7. lipnja 2023. koje glasi: „Potrošač koji je s bankom sklopio dodatak/aneks, kojim je provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15.), nema pravo na restituciju isplatom temeljem nepoštenih (ništetnih) odredaba o načinu promjene ugovorene redovne kamatne stope i ugovorenoj valuti glavnice u CHF iz osnovnog ugovora o kreditu.“ Neosnovano se tužitelj u odgovoru na žalbu poziva na članak 41. stavak 1. ZZP/2014 prema kojem se potrošač ne može odreći niti mu se mogu ograničiti prava koja ima na temelju toga Zakona ili drugih zakona kojima se štite prava potrošača. Najprije, riječ je o odredbi prve glave („Opće odredbe“) trećeg dijela ZZP/2014 („Potrošački ugovorni odnosi“) koja se na temelju odredbe članka 40. točke 4. ZZP/2014 ne primjenjuje na ugovore o financijskim uslugama. U skladu s člankom 5. točkom 3. ZZP/2014 sporni je ugovor o kreditu obuhvaćen pojmom ugovora o financijskim uslugama. Osim toga i neovisno o tome, imajući na umu pravno shvaćanje ovog suda izraženo u točkama 18. i 20. ovog obrazloženja, ne proizlazi da je na strani tužitelja zaključenjem dodatka ugovora čija valjanost nije dovedena u pitanje, došlo do odricanja od prava na isplatu iznosa koje je do 30. rujna 2015. platio na ime ispunjenja ništetnih ugovornih odredbi. Isto tako, ne proizlazi niti da je tuženik tužitelju koji je prihvatio izračun konverzije kredita prilikom zaključenja dodatka ugovoru postavio dodatne uvjete kojim bi se derogirala tužiteljeva prava pa odredba članka 19.e stavka 9. ZPK-a u ovom predmetu, suprotno navodima odgovora na žalbu, nije primjenjiva (...) Naposljetku, neosnovano se tužitelj u odgovoru na žalbu poziva na Direktivu 93/13/EEZ. To zato jer je riječ o propisu koji se u ovom postupku ne primjenjuje. U skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije,

tumačenje dvojbenih odredbi prava Europske unije, uključivo i njegovu primjenu *ratione temporis* i *ratione materiae*, u isključivoj je nadležnosti Suda Europske unije. Taj je Sud tumačenje o primjeni Direktive 93/13 dao u presudi od 5. svibnja 2022., Zagrebačka banka, C-567/2020, EU:C:2022:352, t. 36. do 40. i 64. To je tumačenje doneseno u skladu s praksom tog Suda koji je više puta dotad ocjenjivao vremensku primjenjivost te Direktive u državama članicama koje su, poput Republike Hrvatske, Uniji pristupile nakon 31. prosinca 1994., kada je istekao rok za njezino prenošenje (rješenja od 3. travnja 2014., Pohotovost, C-153/13, EU:C:2014:1854, t. 23. do 25 i od 3. srpnja 2014., Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, t. 26. do 29. i presuda od 9. srpnja 2020. u spojenim predmetima Raiffeisen Bank i BRD Groupe Soci t  G n rale, C-698/18 i C- 699/18, EU:C:2020:537, t. 41. do 44.). U skladu s navedenim tumačenjem, Direktiva 93/13 nije primjenjiva na ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su stranke zaključile prije pristupanja Republike Hrvatske Uniji, 1. srpnja 2013. Stoga, eventualan povrat koristi koju je trgovac neosnovano stekao na temelju nepoštenih odredaba tog ugovora ne može biti uređen odredbama te Direktive. Imajući na umu da je i u ovom predmetu riječ o vremenski podudarnoj pravnoj i činjeničnoj situaciji kao u postupku za potrebe kojeg je zatraženo tumačenje u predmetu C-567/2020, s obzirom na to da je ugovor o kreditu s valutom klauzulom u CHF u odnosu na koji se tužbom zahtijeva povrat iznosa koje je tuženik stekao na temelju nepoštene ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i nepoštene ugovorne odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope sklopljen 13. prosinca 2006., ocjena je ovog suda da Direktiva 93/13 nije primjenjiva na ovaj predmet. Naime, tumačenje Suda Europske unije izraženo u citiranoj presudi C-567/2020 djeluje *erga omnes* i obvezuju sve nacionalne sudove svih razina sudovanja koji primjenjuju normu EU prava koju je već istumačio Sud Europske unije u svojoj odluci. To se prije svega odnosi na sve sudove one države članice kojoj pripada nacionalni sud koji je zahtjevom za prethodnu odluku ishodio tumačenje EU prava. Imajući na umu da je tumačenje u predmetu C- 567/2020 ishodio hrvatski sud (Općinski građanski sud u Zagrebu), očito je da tumačenje iz te odluke obvezuje i ovaj sud. Istovjetno pravno shvaćanje o (vremenskoj) neprimjeni prava EU (Direktive 93/13) na potrošačke ugovore zaključene prije 1. srpnja 2013. izraženo je u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revd-3149/2020-4 od 3. studenog 2021., točka 11.” Tuženik ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. GŽ-3380/2021-3 od 10. siječnja 2023. Godine „9.3. Vrhovni je sud u odluci br. Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. zaključio da sporazum o konverziji sklopljen sukladno odredbama ZPK predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu a ni u objektivnom smislu - cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz €. Dakle sporazumi o konverziji sklopljeni u skladu s ZPK su valjani i proizvode pravne učinke bez obzira na utvrđenje ništetnosti odredaba osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli izraženoj u Chf. Stoga opća pravila ZOO o ništetnosti ne mogu dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Naime, sklapanjem sporazuma o konverziji, na koju ponudu tuženika je tužitelj svojevrijedno pristao, nastala je nova pravna osnova temeljem koje su isplaćeni anuiteti retroaktivnom primjenom Dodatka Ugovoru od 11. siječnja 2016. iskorišteni za namirenje anuiteta konvertiranih u €. U okolnostima u kojima tužitelj ne osporava pravilnost izračuna konverzije, osnovano tuženik u žalbi ukazuje na nedostatak razloga zbog kojih je otklonjen utjecaj Dodatka Ugovoru od 11. siječnja 2016. zaključenog tužiteljevom pristankom kao valjane osnove tuženikovog stjecanja, na

primjenu odredbe čl. 1111. ZOO.” Tuženik ukazuje na najnoviju odluku Vrhovnog suda, posl. br. Rev 2609/2017 od 15. veljače 2022., u kojoj je vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzelo shvaćanje prema kojem shvaćanju revizijskog suda, tuženica je postupajući u skladu s odredbom čl. 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je tužitelj prihvatio i s tuženicom sklopio Dodatak ugovoru o kreditu, zapravo ispunila tužbeni zahtjev u okviru kojeg je tužitelj zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više plaćenog iznosa. Stoga, u situaciji kada je sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu kojim je umanjena glavica duga, ima se smatrati udovoljenje tužbenom zahtjevu kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji se odnosi na promjenjive ugovorene kamate i isplatu više plaćenih kamata, pa osnovano u konkretnom slučaju tužitelj potražuje naknadu troškova parničnog postupka u skladu s odredbom čl. 158. st. 1. ZPP-a (tako Rev-1014/2018-2 od 20. listopada 2021. i Rev-893/2017-2 od 29. lipnja 2021.)“ Tuženik ukazuje na odluku Vrhovnog suda, posl. br. Rev 1014/2018-2 od 20. listopada 2021., u kojoj je vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzelo shvaćanje prema kojem, „kada je banka kao tuženik u postupku, postupajući u skladu s odredbom čl. 19.e Zakona o potrošačkom kreditiranju i izrađujući izračun konverzije kredita, koji je potrošač, tužitelj, prihvatio i s bankom, tuženikom, sklopio dodatak ugovora o kreditu, tuženik, banka, zapravo je ispunio tužbeni zahtjev u okviru kojeg je potrošač zahtijevao utvrđenje ništetnosti obračuna ugovorenih promjenjivih kamata i isplatu više isplaćenog iznosa. Obzirom na navedeno, banka kao tuženik dužna je naknaditi potrošaču parnični trošak bez obzira što je potrošač povukao tužbu.“ Tuženik ukazuje na presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ- 925/2017-2 od 20. ožujka 2020. kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Rijeci i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja - korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: “Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim je rješenjem broj Gos-1/2019 od 04. ožujka 2020., odgovorio na pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava, da li je Sporazum o konverziji sklopljen osnovom Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništete odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, na način da Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništete odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Izraženo pravno shvaćanje primjenjuje se i u odnosu na postavljen zahtjev tužiteljice. Tako sklopljenim Dodatkom Ugovora stranke su se suglasile o načinu izračunavanja ugovorne obveze u skladu sa odredbom čl. 22. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 – dalje ZOO) koju obvezu tužiteljica ispunjava u eurima u protuvrijednosti kuna, te potpisivanjem Dodatka izrazila svoju suglasnost, odnosno volju za izmjenu načina obračuna obveza preuzete Ugovorom o kreditu od 13. listopada 2006. Obzirom da tužiteljica više nema osnove za zahtjev za isplatu na ime više uplaćenih kamata u dotadašnjoj otplati kredita, kako je otplaćivan do konverzije, obzirom je izvršena konverzija, time je i sklopljenim Sporazumom postignuta izvansudska nagodba o iznosu pretplate, dok priložen izračun kamate nije prijeporan, pa nije bilo potrebe za dostavom matematičkog izračuna kamate, na što se žalbom ukazuje. Sporazum o konverziji sklopljen je uz pravilnu primjenu odredbama ZPK i prvostupanjski sud je stoga u svemu pravilno primijenio materijalno pravo kada je kao neosnovan odbio taj zahtjev a za što su dani dovoljni, jasni i prihvatljivi razlozi.“ presudu Županijskog suda u Puli, posl. br. GŽ- 1241/18 od 14. svibnja 2020. kojom je preinačena

prvostupanjska presuda ŽS Zadar i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja - korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: „Sklapanjem aneksa ugovora o kreditu, stranke su se suglasile o načinu izračunavanja ugovorne obveze u skladu s odredbom čl.22. ZOO, koju obvezu tužiteljica ispunjava u kunama, te je ona potpisivanjem aneksa ugovora izrazila svoju suglasnost, odnosno volju za izmjenu načina obračuna obveze preuzete Ugovorom o kreditu. Tako tužiteljica više nema osnovu za zahtjev da se utvrdi da ranija ugovorna obveza o promjenjivoj kamatnoj stopi ne proizvodi pravni učinak, a ni osnovu za bilo kakav zahtjev za isplatu na ime više plaćenih kamate u dosadašnjoj otplati kredita, kako je otplaćivan do dana konverzije.“ presudu Županijskog suda u Karlovcu posl. br. GŽ-73/2019-5 od 28. travnja 2020. kojom je preinačena prvostupanjska presuda i pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev tužitelja proizašao iz konvertiranog kredita: „Pored toga, ovdje je posebno potrebno istaknuti i stajalište Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto u Odluci broj Gos/2019-36 od 4. ožujka 2020., a prema kojem stajalištu Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Slijedom svega navedenog proizlazi da tužbeni zahtjev tužitelja kako glavni, tako ni eventualno kumulirani nisu osnovani (...).“ presudu Županijskog suda u Splitu pod poslovnim brojem: GŽ-2460/2017-2. od 4. ožujka 2020. „I prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu, kojim su stranke izvršile konverziju kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR-e, izmijenjen je osnovni ugovor, među ostalim i u pogledu kamatne stope, u skladu s odredbama ZPK-a, na koji način je suglasnošću volja stranaka otklonjena ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, u skladu s jednostranom odlukom tužene, a time i pravni učinci te ništetne ugovorne odredbe iz čega proizlazi da u vrijeme zaključenja glavne rasprave nije ni bilo ugovorne odredbe čija se ništetnost traži, pa je prvostupanjski sud ispravno postupio, kada je točkom I/ izreke svoje presude odbio tužbeni zahtjev tužitelja ad. 1) i ad. 2).“ presudu Županijskog suda u Šibeniku posl.br. GŽ-658/2018 od 29. travnja 2020., u kojoj se navodi: „Zaključenjem dodatka stranke su na kvalitetan i suglasan način riješile svoj odnos nastao zbog nemogućnosti tuženika da podiže kamatne stope bez prethodnog upoznavanja korisnika kredita s promjenama, slijedom čega je tužiteljica na kvalitetan način dobila pravnu zaštitu u nastalom pravnom poslu. (...) Nadalje, nije osnovano pozivanje žaliteljice na odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, dalje: ZOO), jer se u ovom slučaju ne može primijeniti pravilo općeg obveznog prava o tome da je obnova (novacija) bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna ili ugašena, obzirom da prisilni propis članka 19.e ZID ZPK, govori o tome da ako potrošač ne prihvati konverziju, odnosno ne sklopi sporazum, otplata kredita se nastavlja prema važećim ugovornim uvjetima, sukladno odredbama tog Zakona, a drugo, taj sporazum predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnom propisu ocijenjenom suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020. godine).“ presudu Županijskog suda u Sisku, posl. br. GŽ-604/2017 od 8. svibnja 2020. godine kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu i pravomoćno je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu preplate u slučaju tužitelja korisnika konvertiranog CHF kredita, upravo uvažavajući pravno shvaćanje VSRH iz navedenog oglednog spora, ističući kako provođenje vještačenja u slučaju konvertiranih kredita nije potrebno a u kojoj je, između ostaloga, rečeno i: „Slijedom toga, prvostupanjski sud je i po ocjeni ovog suda izveo pravilan zaključak da je tužiteljica sklopila Dodatak

ugovoru o kreditu slobodno raspolažući svojom voljom, tijekom ove parnice, u skladu s odredbama ZID ZPK, da tužiteljica više nema pravni interes za podnošenje tužbe u smislu članka 187. st. 1. ZPP, u odnosu na dio tužbenog zahtjev o kojem je odlučeno prvostupanjskim rješenjem, te da u ostalom dijelu tužbeni zahtjev, kako glavni tako i eventualni uz pravilnu primjenu pravila o teretu dokazivanja i pravilnu primjerenu materijalnog prava odredbama ZID ZPK i Zakona o obveznim odnosima treba odbiti kao neosnovan. U tom dijelu pobijana odluka ima jasne i logične razloge koje u cijelosti prihvaća ovaj sud (...) „ presudu Županijskog suda u Šibeniku, posl. br. GŽ-119/2018 od 11. svibnja 2020. godine

„Zaključenjem dodatka stranke su na kvalitetan i suglasan način riješile svoj odnos nastao zbog mogućnosti tuženika da podiže kamatne stope bez prethodnog upoznavanja korisnika kredita s promjenama, slijedom čega je tužiteljica dobila odgovarajuću pravnu zaštitu u novonastalom pravnom poslu. Osim toga, zaključenjem dodatka ugovora o kreditu u cijelosti je – denominacijom, odnosno promjenom valute i utvrđenjem kamatne stope – preuređen odnos stranaka iz osnovnog ugovora o kreditu od 19. srpnja 2007. godine, pa bi prihvaćenjem tužbenog zahtjeva došlo do stvaranja, de facto, dvostruke obveze tužene spram tužiteljice.“ presudu Županijskog suda u Dubrovniku, posl. br. GŽ-706/19 od 29. travnja 2020. „Odredbom članka 19.e stavak 6. ZPK propisano je: „Ako potrošač ne prihvati izračun konverzije kredita ili ne sklopi s vjerovnikom sporazum iz članka 19.c stavka 1. točka 6. ovog Zakona, otplata kredita nastavlja se prema važećim ugovorenim uvjetima i sukladno odredbama ovoga Zakona. Argumentum ad contrario, ako potrošač prihvati konverziju koja je sukladna tom Zakonu, takav sporazum uređuje odnos među strankama i predstavlja novu pravnu osnovu njihovog odnosa. Stoga, prema stavu ovog suda, kada nema spora oko toga da je dodatak ugovora iz 2015. u svemu, pa i u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, suglasan s prisilnim propisom (članak 19.c stavak 1. točka 2. ZPK), koji je zakon ocijenjen usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske (odluka Ustavnog suda RH br. U-I-3685/2015), tada nema osnove za isplatu na temelju stečenog bez osnove zbog ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, niti ugovora o kreditu iz 2005. i dodatka iz 2006., utvrđenje koje jest bilo predmetom tužbenog zahtjeva, niti zbog ništetnosti takve(ih) odredbe(i) dodatka ugovora o kreditu iz 2015., utvrđenje ništetnosti koje(ih) nije bilo predmetom tužbenog zahtjeva, ali predstavlja prethodno pitanje u odnosu na zahtjev za isplatom, budući na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti (članak 327. stavak 1. ZOO-a). Presudu Županijskog suda u Splitu, posl. broj GŽ-491/2020-2 od 5. svibnja 2020 kojom je preinačena presuda prvog stupnja u konvertiranom CHF kreditu na način da je u cijelosti odbijen tužbeni zahtjev s pozivom na Rješenje Gos-1/2019.: „(...) Stoga, slijedom navedenog nepobitno proizlazi, da je svaki potrošač mogao sklopiti navedeni sporazum prihvaćajući konverziju ili zadržati stari važeći kredit u CHF. Ustavni sud Republike Hrvatske je navedeni Zakon ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske (U-I-3685/2015) i u svojoj odluci istaknuo da Zakon ima legitiman cilj koji se ogledao u povećanju socijalne zaštite sprječavanja nastavljanja neposredne poslovne prakse kreditnih institucija, te sprječavanja dužničke krize. Prema tome, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci Gos-1/2019-36 ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji sa režimom ZIDZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji. Stoga u konkretnom slučaju nepobitno iz spisa proizlazi da je tužitelj zaključio Dodatak ugovora o kreditu s tuženikom to predstavlja novu pravnu osnovu koja svoje izvorište ima u prisilnim propisima ocijenjenim suglasnim s Ustavom Republike Hrvatske. (...) Kako je tužitelju kao korisniku kredita omogućeno da pristupi sklapanju Dodatka ugovora i uspostava nove pravne osnove, nije nastala

neposredno na temelju Zakona već na temelju novonastalih ugovornih odnosa – sporazuma, to je prema mišljenju ovog suda osnovana žalba tuženika. Stranke su zaključenjem Dodatka ugovora jasno iskazale svoju volju, a kako je Županijski sud kao i svi drugi sudovi vezan odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske koja je donesena u skladu sa odredbama članka 502 I. i članka 502. ZPP-a sve radi primjene jedinstvene sudske prakse, to je valjalo prihvatiti žalbu tuženika i odlučiti kao u izreci – članak 373. a ZPP-a.“ Presudu Županijskog suda u Splitu, posl. broj: Gž-2427/2018-5 od 10. lipnja 2020. koja također potvrđuje navode tuženika: „U svezi s pitanjem valjanosti sporazuma o konverziji sklopljenog na osnovi ZID ZPK/15 izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom sporu broj Gos-1/2019 rješenjem od 4. ožujka 2020. u kojem je zaključio da pravomoćno utvrđenje ništetnima ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u švicarskom franku u postupku kolektivne pravne zaštite nije od utjecaja na valjanost tog ugovora. Vrhovni sud ističe da je ZID ZPK/15 izvanredna, jednokratna i retroaktivna mjera odnosno intervencija zakonodavca. S tim u vezi je posebno važno daje konverzija provedena s retroaktivnim djelovanjem, što znači s djelovanjem od trenutka zaključenja ugovora i ona je potrošača stavila u poziciju u kojoj bi se on nalazio da je zaključio ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u valuti €. Iz sadržaja predmetnog Aneksa broj 1 Ugovora o kreditu zaključenog među strankama 8. siječnja 2016. proizlazi da su stranke Člankom 3.4. Aneksa broj 1 potvrdile da je izračun konverzije kredita sastavljen sukladno odredbama ZID ZPK/15 te je tužitelj prihvatio izračun konverzije. Prema stajalištu Vrhovnog suda, tužitelji bi kao korisnici kredita imali pravni interes i bili bi ovlašteni tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a riječ je o kondemnatim novčanim zahtjevima, i bez obzira na sklapanje dodatka ugovoru o kreditu, ali samo u slučaju postojanja razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izvire iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK/15, kao što su poslovna nesposobnost ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. Kako takvi razlozi u konkretnom slučaju nisu ostvareni, niti je na njih u postupku uopće ukazano, a kako sadržaj Anexa broj 1 kojeg su potpisale obje stranke upravo potvrđuje daje spomenuti Anex sačinjen u skladu sa ZID ZPK/15, to žalbeni sud zaključuje da je tužitelj kao potrošač zaključenjem Anexa broj 1 oštećen, pa nije bilo osnove za prihvaćanje tužbenog zahtjeva, već je pravilnom primjenom materijalnog prava tužbeni zahtjev valjalo odbiti. Stoga je uvažavanjem žalbe tuženika prvostupanjsku presudu valjalo preinačiti temeljem odredbe članka 373. točke 3. ZPP-a i odbiti tužbeni zahtjev.“

Presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. Gž-529/2018-3 od 21. rujna 2020.: „Po ocjeni suda prvog stupnja sklapanjem ugovora o konverziji od 13. siječnja 2016. prestao je važiti Ugovor o namjenskom kreditu od 6. srpnja 2007., ali samo u dijelu koji se odnosi na valutu kredita i kamatnu stopu koja je bila određena tim ugovorom, pa stoga tužitelj nema niti može imati valjani pravni osnov za svoju tražbinu "još uvijek nepodmirenih iznosa zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose ugovorenih kamata, koje su tekle od dana nakon svake mjesečne uplate anuitete po ništetno povišenoj kamatnoj stopi do dana obračunatog podmirenja preplate, 13. siječnja 2016., kada je potpisan Dodatak ugovora o kreditu te stupili na snagu efekti konverzije kredita", koja bi eventualno pripadala tužitelju da je navedena ugovorna odredba ostala na snazi, odnosno da nije sklopljen ugovor o konverziji kojim je izvršena promjena valute kredita i kamatne stope, tako da je od sklapanja ugovora primijenjena kamatna stopa koja se primjenjivala na kredite s valutnom klauzulom u EUR, a tužitelj stavljen u položaj kao da je u trenutku uzimanja kredita uzeo kredit koji se uzimao s valutnom klauzulom u EUR-ima. U postupku radi rješavanja pitanja

važnog za jedinstvenu primjenu prava poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo je sljedeće pravno shvaćanje koje, dakako, zastupa i ovaj viši drugostupanjski sud: Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Primijenjeno na predmetni slučaj to znači da je predmetni ugovor o konverziji od 13. siječnja 2016. valjan, što ujedno znači kako se ugovorne stranke, glede svih njegovih uglavaka, moraju držati općih propisa obveznog prava od kojih je u predmetnom slučaju značajan čl. 9. ZOO koji propisuje kako je svaki sudionik u obveznom odnosu dužan ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje. Tako je i tužitelj kao korisnik kredita dužan ispuniti svoju obvezu iz ugovora o konverziji od 13. siječnja 2016., a jedna od njih je i pristanak na novi izračun anuiteta te uračunavanje preplaćenog iznosa u buduće anuitete. Tužitelj kao korisnik kredita iz ugovora s nepoštenom ugovornom odredbom, za razliku od tuženika kao kreditora, mogao je po odredbama novele ZOZP iz 2015. birati: ili zaključiti ugovor o konverziji po kojem se ono što je drugi stekao nepoštenom ugovornom odredbom njemu naknađuje s više načina (pretvaranje kredita iz švicarskih franaka u onaj s eurima, uračunavanje pretplaćenog iznosa u buduće anuitete i drugo), ili ne zaključiti ugovor o konverziji te ostvarivati svoja prava po osnovi posljedica koje sa sobom nosi ništetnost nepoštene ugovorne odredbe (zahtijevati isplatu preplaćenih anuiteta sa zateznim kamatama). Svrha novele ZOZP iz 2015. nije bila u tome da djelomično riješi problem nepoštenih ugovornih odredbi u kreditima s švicarskim francima. Upravo suprotno. Cilj ovog Zakona je bio u tome da na što je moguće jednostavniji način, bez sudskih postupaka, uravnoteži prava i obveze potrošača i kreditora, a u korist potrošača, kod predmetne vrste ugovora za koje je utvrđeno da imaju nepoštene ugovorne odredbe na štetu potrošača. U predmetnom slučaju tužitelj je odabrao zaključenje ugovora o konverziji i sad je obvezan ispunjavati svoje obveze po ugovoru o konverziji, a ondje nisu ugovorene kamate na utvrđeni obračun preplaćenog iznosa. Niti teku zatezne kamate, jer sad više nema kašnjenja s ispunjenjem novčane obveze (čl. 29. st. 1. ZOO). Niti zatezne kamate teku kao posljedica ništetnosti (čl. 323. ZOO).“ Presudu Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. GŽ-1780/19 od 7. srpnja 2020.: „Imajući u vidu da je prema odredbama ZID ZPK/15 o konverziji prilikom izračuna nove obveze potrošača sada po kreditu u valuti EUR bilo potrebno uzeti sve uplate anuiteta koje sadrže i promjenjivu kamatu i utvrditi visinu obveze koliko bi ista iznosila po ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, na koji način se može doći i do pretplate s kojom je vjerovnik dužan postupati na način propisan čl.19.c ZID ZPK/15, jasno je da za utvrđenje da li je tuženica stekla utuženi iznos bez osnove, činjenica da su stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu na temelju ZID ZPK/15 je odlučna. Obzirom da Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, da je Aneksom ugovora o kreditu definirana kamatna stopa i način njezine promjene, te imajući u vidu činjenicu da su stranke Aneksom ugovora o kreditu u članku 2. istoga utvrdile na dan 30. rujna 2015. manjak u iznosu od 226,2 EUR-a, zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u ovom konkretnom slučaju ne može biti osnovan.“ Presudu

Županijskog suda u Varaždinu, posl. br. GŽ-624/2018-2 od 24. studenog 2020. "Imajući u vidu da je primjenom citiranih zakonskih odredaba o konverziji prilikom izračuna obveze potrošača banka bila dužna uzeti u obvezi sve uplaćene anuitete i utvrditi visinu obveze prema ugovoru o kreditu s valutnom klauzulom EUR na isti iznos kredita isplaćenog u kunama i prema kamatnoj stopi koja je jednaka kamatnoj stopi po iznosu, vrsti i razdoblju promjene koju je banka primjenjivala na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, za ocjenu osnovanosti zahtjeva tužitelja odlučna je činjenica da su između stranaka sklopljeni navedeni Aneksi ugovora o kreditima. Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, na ime ispunjenja obveze po definiranim uvjetima Aneksom u kojima nema nepoznanica u smislu definiranja kamatne stope i načina njezine promjene, radi čega Aneksi sada predstavljaju onu pravnu osnovu temeljem koje tuženik ima pravo zadržati primljene anuitete na ime ispunjenja obveze ugovorene Aneksom, pa zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u tom slučaju ne može biti osnovan. Stoga je očito da zahtjev tužitelja nije osnovan, imajući u vidu da su utuženi iznosi uzeti u ispunjenje nove ugovorne obveze, pa je pogrešna tvrdnja tužitelja da isti imaju pravo unatoč provedenoj konverziji na preplaćenu kamatu po osnovu ništete odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz osnovnog ugovora. Slijedom navedenog valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijanu presudu pod točkom 1. izreke primjenom odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a." Postoje i nepravomoćne presude prvostupanjskih sudova koje se na sličan način pozivaju na Rješenje Vrhovnog suda, ali one još nisu pravomoćne pa ih tuženik ne citira. Nadalje, tuženik ukazuje i na pravomoćnu presudu OS u Splitu (br. P 1980/19 od 8. studenog 2019.g.) kojom je odbijen tužbeni zahtjev za isplatu u predmetu jednog konvertiranog CHF kredita. Tuženik ukazuje na obrazloženje, koje opovrgava navode tužitelja iz tužbe, a u kojem se navodi: „Sklapanjem Dodatka Ugovoru stranke su, po ocjeni ovog suda, izmijenile svoj ugovorni odnos ne samo u pogledu valute, već su redefinirale i ugovorenu kamatnu stopu, te su prilikom uračunavanja izvršenih uplata prema novom otplatnom planu uzele u obzir sve izvršene uplate, pa tako i utužene uplate, čime su stranke suglasno izmijenile nepoštenu ugovornu odredbu čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3207698467/06 od 19. listopada 2006. g. jer su tu odredbu stranke suglasno izmijenile u čl. 8. Dodatka Ugovora. Stoga tužitelj nema valjani pravni osnov za potraživanje preplaćene kamate obračunate na temelju ništavih odredbi Ugovora o kreditu odobrenog u kunskoj protuvrijednosti iznosa u CHF“. U čl. 6. Ugovora o kreditu kao namjena kredita navedeno je „kupnja stana“. Tužitelj u svojoj tužbi ne navodi ništa o nekretnini, tko istu koristi, u koje svrhe i sl. kao niti u konačnici o kojoj se nekretnini radi. Tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da je sredstva kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Štoviše, nije apsolutno ništa rečeno o namjeni kredita. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati. Budući da se svrha ne podrazumijeva, na tužitelju je teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Tuženik u prilog svojim tvrdnjama ukazuje na: rješenje Županijskog suda u Slavonskom Brodu, posl.br. GŽ-1112/2020 od 10. prosinca 2020.: „Osnovano se ukazuje žalbom da prvostupanjski sud nije odlučio o prigovoru nedostatka aktivne legitimacije koji je tuženica istaknula tijekom prvostupanjskog postupka, tvrdeći da tužiteljica nije dokazala da je upravo ona izvršila uplate po

kreditu, jer na istima nije naznačen uplatitelj, pa nije ovlaštena tražiti da joj se vrate preplaćene uplate, kao i da za neprihvatanje prigovora, da tužiteljica nije dokazala svojstvo potrošača, prvostupanjski sud nije dao jasne i razumljive razloge. Prema članku 3. ZZP/03, važećeg u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj posebnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Prvostupanjski sud ne navodi što je svrha Ugovora o kreditu, odnosno da li tužiteljica ima svojstvo potrošača prema navedenoj zakonskoj odredbi, već samo navodi da namjera Ugovora o kreditu nije relevantna, obzirom na odluke Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12. od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13. od 13. lipnja 2014. i Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14. od 9. travnja 2015., kojima je utvrđeno da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjenjiva kamatna stopa čini ovisnom o odluci banke koja je jednostrano mijenjala kamatne stope, nepoštena, tj. ništeta. Kako upravo o činjenici da li je tužiteljica potrošač ovisi da li se na nju mogu primijeniti navedene odluke, razlozi za neprihvatanje navedenog prigovora tuženice su nejasni.“ rješenje Županijskog suda u Zagrebu, posl.br. GŽ-2384/2020-2 od 19. studenog 2020.: „Tuženik tijekom postupka, a što sada ponavlja i u žalbi, osporava tužitelju status potrošača, a posljedično da predmetni ugovor o kreditu ne bi bio potrošački ugovor pa da prvostupanjski sud ne bi bio vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača. Pri otklanjanju ovoga prigovora prvostupanjski sud se poziva na odredbu članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03, 47/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora i sukladno kojoj odredbi je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Prvostupanjski sud navodi kako je tužitelj Leonardo Fulir sklopio predmetni ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila, kao fizička osoba. Pri tome prvostupanjski sud zanemaruje navedeni drugi uvjet koji bi trebao biti ispunjen da bi se moglo raditi o statusu potrošača tužitelja u predmetnoj pravnoj stvari, a to je da je tužitelj sklopio pravni posao ili djelovao na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njegove poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. O navedenom prvostupanjska presuda nema razloga.“

Potrebno je navesti i to da se status potrošača ne presumira, već je potrebno utvrditi da je fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču.“ presudu Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. 64 GŽ – 685/2021 – 2 od 7. lipnja 2021.g.: „9. Osnovano tuženik u žalbi ukazuje kako je za primjenu propisa kojima je uređena zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi, sud kao prethodno pitanje dužan nedvojbeno utvrditi tužiteljevo svojstvo potrošača odnosno je li predmetni ugovor – potrošački ugovor (...). Prema odredbi čl. 3. toč. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije. Sud Europske unije u svojoj interpretativnoj presudi od 3. rujna 2015., Costea, C 110/14, EU:C:2015:357 protumačio pojam "potrošač" u smislu čl. 2. točka (b) Direktive 93/13. Sud je u obrazloženju presude (točke 15-18 i 21) istaknuo: „S tim u

vezi valja istaknuti da bi se, kao što je to navedeno u desetoj uvodnoj izjavi Direktive 93/13, ujednačeni zakonski propisi u području nepoštenih ugovornih odredaba trebali primjenjivati na sve ugovore koji se zaključuju između "prodavatelja robe ili pružatelja usluga" i "potrošača", pri čemu su ti pojmovi definirani u članku 2. točkama (b) i (c) te direktive. U skladu s tim definicijama "potrošač" znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima tom direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Nadalje, "prodavatelj robe ili pružatelj usluge" znači svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom 93/13 nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. Slijedom toga, navedena direktiva ugovore na koje se primjenjuje određuje ovisno o svojstvu ugovornih stranaka, odnosno ovisno o tome postupaju li one ili ne u okviru svoje profesionalne djelatnosti (presude *Asbeek Brusse i de Man Garabito*, C 488/11, EU:C:2013:341, t. 20. kao i *Šiba*, C 537/13, EU:C:2015:14, t. 21.). Taj kriterij u skladu je s idejom na kojoj se temelji sustav zaštite uspostavljen tom direktivom, odnosno da se potrošač u odnosu na prodavatelje robe i pružatelje usluga, a vezano za pitanja koja se odnose kako na mogućnost pregovaranja tako i na razinu informacija, nalazi u podređenom položaju, što dovodi do pristupanja uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj odnosno pružatelj, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj (presude *Asbeek Brusse i de Man Garabito*, C 488/11, EU:C:2013:341, t. 31. kao i *Šiba*, C 537/13, EU:C:2015:14, t. 22.). Nadalje, Sud je u obrazloženju presude (točke 22 i 23) ponovio svoje pravno shvaćanje iz ranijih presuda: "Nacionalni sud pred kojim se vodi spor o ugovoru koji može ulaziti u područje primjene te direktive dužan je, vodeći računa o svim dokazima, a osobito o odredbama tog ugovora, provjeriti može li se korisnika kredita kvalificirati kao "potrošača" u smislu te direktive (vidjeti per analogiam presudu *Faber*, C 497/13, EU:C:2015:357, t. 48.). U tu svrhu nacionalni sud mora voditi računa o svim okolnostima predmetnog slučaja, a osobito o prirodi robe ili usluga koje su predmet ugovora o kojem je riječ, iz kojih se može razabrati za koju se namjenu nabavljaju ta roba ili usluge." Slijedom navedenog tumačenja Suda, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojestvo potrošača procjenjuje s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na procjenu svojstva potrošača." presudu *Županijskog suda u Velikoj Gorici*, posl.br. GŽ -1182/2021-2 od 21. rujna 2021. godine: "9. Iz provedenog postupka proizlazi da između stranaka nije bila sporna činjenica da je tužiteljica sporni kredit podigla radi kupnje poslovnog prostora te da je u tom poslovnom prostoru otvorila ginekološku ordinaciju u kojoj ona kao liječnica, specijalistica ginekologije, obavlja svoju profesionalnu djelatnost (iskaz tužiteljice saslušane u svrhu dokazivanja).

10. Prema odredbi čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07 - dalje: ZZZP/07), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Na istovjetan način definiran je pojam potrošača i odredbom čl. 2. st. 1. toč. b. Direktive Vijeća Europske zajednice 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktiva 93/13/EEZ) čije su odredbe implementirane u hrvatski pravni sustav. Budući da dakle iz stanja u spisu proizlazi da je namjena kredita bila obavljanje profesionalne djelatnosti tužiteljice, u konkretnom slučaju se ne radi o potrošačkom kreditu već o namjenskom investicijskom kreditu za kupovinu poslovnog prostora. Stoga, budući tužiteljica u

konkretnom ugovornom odnosu nije imala svojstvo potrošača, pogrešno je pozivanje prvostupanjskog suda na potrošačke propise, kako nacionalne tako i na propise Unije (Direktiva 93/13/EEZ), kao i na pravna i činjenična utvrđenja pravomoćnih presuda u navedenom kolektivnom potrošačkom sporu." Tuženik ukazuje i na presudu ECJ br. C-498/16[1] prema kojoj: „pojam potrošača treba tumačiti usko...samo i jedino s ciljem zadovoljavanja privatnih potreba...samo izvan svake profesionalne aktivnosti i svrhe te da naknadno ne stekne profesionalni karakter.“ Također, Sud Europske unije u svojoj odluci povodom zahtjeva za prethodnu odluku od 14. veljače 2019., Milivojević, C-630/17, ECLI:EU:C:2019:123 utvrđuje: „87 Pojam „potrošač” u smislu članaka 17. i 18. Uredbe br. 1215/2012 treba usko tumačiti, uzimajući u obzir položaj te osobe u određenom ugovoru, u vezi s njegovom prirodom i svrhom, a ne njezin subjektivan položaj, pri čemu se jedna te ista osoba može smatrati potrošačem u okviru određenih transakcija, a gospodarskim subjektom u okviru drugih (vidjeti u tom smislu presudu od 25. siječnja 2018., Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, t. 29. i navedenu sudsku praksu). Stoga su samo ugovori koji su sklopljeni izvan svake profesionalne djelatnosti ili svrhe neovisno o njoj, s jedinim ciljem zadovoljavanja vlastitih pojedinačnih privatnih potrošačkih potreba, obuhvaćeni posebnim uređenjem predviđenim navedenom uredbom u području zaštite potrošača kao stranke koja se smatra slabijom, dok takva zaštita nije opravdana u slučaju ugovora kojeg je cilj profesionalna djelatnost (presuda od 25. siječnja 2018., Schrems, C-498/16, EU:C:2018:37, t. 30. i navedena sudska praksa).“ Također, Sud Europske unije u svojoj odluci od 4. lipnja 2015. povodom zahtjeva za prethodnu odluku u predmetu Faber, C 497/13, EU:C:2015:357, t. 48.) navodi: „U tu svrhu nacionalni sud mora voditi računa o svim okolnostima predmetnog slučaja, a osobito o prirodi robe ili usluga koje su predmet ugovora o kojem je riječ, iz kojih se može razabrati za koju se namjenu nabavljaju ta roba ili usluge.“ Sud Europske unije u svojoj odluci povodom zahtjeva za prethodnu odluku od 3. rujna 2015., Costea, C 110/14, EU:C:2015:357 također je protumačio pojam "potrošač" u smislu čl. 2. točka (b) Direktive 93/13. Sud je u obrazloženju presude istaknuo: „(...) U skladu s tim definicijama "potrošač" znači svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenima tom direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije. Nadalje, "prodavatelj robe ili pružatelj usluge" znači svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenima Direktivom 93/13 nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu. Slijedom toga, navedena direktiva ugovore na koje se primjenjuje određuje ovisno o svojstvu ugovornih stranaka, odnosno ovisno o tome postupaju li one ili ne u okviru svoje profesionalne djelatnosti (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C 488/11, EU:C:2013:341, t. 20. kao i Šiba, C 537/13, EU:C:2015:14, t. 21.). Taj kriterij u skladu je s idejom na kojoj se temelji sustav zaštite uspostavljen tom direktivom, odnosno da se potrošač u Presuda je dostupna na mrežnim stranicama www.curia.europa.eu odnosu na prodavatelje robe i pružatelje usluga, a vezano za pitanja koja se odnose kako na mogućnost pregovaranja tako i na razinu informacija, nalazi u podređenom položaju, što dovodi do pristupanja uvjetima koje je prethodno sastavio prodavatelj odnosno pružatelj, bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj (presude Asbeek Brusse i de Man Garabito, C 488/11, EU:C:2013:341, t. 31. kao i Šiba, C 537/13, EU:C:2015:14, t. 22.). (...) 13. Slijedom navedenog tumačenja Suda, za prosudbu svojstva potrošača mjerodavan je kriterij svrhe u koju je fizička osoba sklopila konkretan ugovor (objektivan kriterij). Pritom je sud dužan po službenoj dužnosti, imajući u vidu sve dokaze, osobito odredbe ugovora, utvrditi je li riječ o ugovoru koji je fizička osoba sklopila u privatne svrhe ili u svrhu obavljanja njezine profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača procjenjuje s obzirom na trenutak sklapanja ugovora, što znači da eventualne naknadne promjene vezano uz svrhu ugovora, ne utječu na

procjenu svojstva potrošača. S obzirom na citiranu praksu Suda EU, tužitelj u ovoj parnici, ne može ostvariti zaštitu pozivom na utvrđenja iz kolektivne parnice koje se odnose na potrošača. Tužitelj nije dokazao da je potrošač. Također, tuženik ukazuje na stav Županijskog suda Velika Gorica, Gž-226/2021 od 13. travnja 2021. "10. U pogledu tereta dokaza, odlučne činjenice o statusu tužitelja kao potrošača, valja prije svega istaknuti kako prvostupanjski sud neosnovano smatra da je u situaciji kada je tužena osporila tužitelju njegov status potrošača i za to navela jasne razloge, teret dokaza da tužitelj ne bi bio potrošač je na tuženoj (tužena nije dužna dokazivati negativne činjenice), što osnovano ističe u žalbi. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev u tužbi temelji upravo na povredi odredaba ZPP/03, pa je stoga u ovome postupku dužan dokazati odlučnu činjenicu da je potrošač u smislu ranije definicije čl. 3. toč. 1. ZPP/03, kako to tvrdi u svojoj tužbi. Pri tome valja ukazati, kako, suprotno žalbenim navodima tužene status potrošača treba cijeliti u svakom konkretnom slučaju prema okolnostima u vrijeme zaključenja spornog ugovora o kreditu, pa je stoga bilo nužno utvrditi odlučnu činjenicu za koju je svrhu bio podignut kredit tužitelja kod Privredne banke Zagreb d.d. (koji je refinanciran kreditom tužene) kao i od kada tužitelj kuću koja je kupljena sredstvima kredita koristi i u gospodarske svrhe u okviru registriranog OPG Čuljat." Također, tuženik ukazuje na stav Županijskog suda u Zagrebu u rješenju pos. br. Gž-1562/2021 od 5. listopada 2021. godine "13. Dakle, točno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu radi kupnje osobnog automobila, ali je propustio utvrditi je li ispunjen i drugi uvjet iz citirane zakonske odredbe da bi se moglo raditi o potrošačkom ugovoru – da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen u osobne nekomercijalne svrhe. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i Gž-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.)." Županijski sud u Zagrebu je također dao uputu prvostupanjskom sudu: "17. U ponovnom suđenju će prvostupanjski sud otkloniti nedostatke na koje mu je ukazano ovom odlukom te će provesti predloženi dokaz saslušanjem tužitelja i utvrditi odlučne činjenice u ovoj pravnoj stvari - zanimanje i zaposlenje tuženika te da li se predmetni ugovor odnosi na neku od aktivnosti u okviru obrta, trgovačkog društva ili obavljanja samostalne profesije ili ne (...)" U tome smjeru i Županijski sud u Zagrebu, rješenje posl. br. Gž-1748/2021 od 27. svibnja 2021. godine "Status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču." U tome smjeru i Županijski sud u Zagrebu, rješenje posl. br. Gž-2496/2021-2 od 12. listopada 2021. godine „15. O navedenom, ima li tužitelj status potrošača, u smislu odredbe članka 3. stavak 1. točka 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, pobijana presuda nema nikakvih razloga. Na navedeno ukazuje i tuženik u svojoj žalbi. Sukladno navedenoj zakonskoj odredbi, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču." U tome smjeru i Županijski sud u Zagrebu, rješenje posl. br. Gž-2503/2021 od 29. rujna 2021. godine Naime, tuženik je već u odgovoru na tužbu prigovorio da tužitelj nije dokazao da ima svojstvo potrošača obzirom da je na adresi kuće (podatak izostavljen) je bilo registrirano društvo podatak izostavljen u kojem su direktor i osnivač bio upravo tužitelj te da je trenutno registrirano društvo podatak izostavljen., kojemu je isto

osnivač i direktor tužitelj te da na navedenoj adresi tužitelj ima i podatak izostavljen te da se je nekretnina adaptirala upravo za to da bi bila pogodna za obavljanje poslovne djelatnosti tužitelja, te je i dostavljen izvadak iz sudskog registra za trgovačka društva. Te navode tužitelj je osporio s tim da na ročištu održanom dana 26. svibnja 2020. godine je od strane punomoćnika tužitelja predloženo saslušanje na okolnosti vezane uz zaključenje ugovora o kreditu, a iz čega bi se onda moglo razaznati i na okolnosti svrhe uzimanja kredita, međutim, prvostupanjski sud niti je saslušao tužitelja, a niti dao bilo kakve razloge vezane uz prigovore tuženika da tužitelj nije imao svojstvo potrošača. Pritom ovaj sud ukazuje da prema odredbi čl. 3. toč. 1. ZZP/03, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Pritom valja reći kako su nacionalni sudovi država članica Europske unije dužni tumačiti nacionalno zakonodavstvo u skladu s pravom Europske unije, i za sve nacionalne sudove država članica, obvezujućom sudskom praksom Suda Europske unije.“ Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač. Ako se tužitelj poziva na primjenu odredbe članka 502. c ZPP—a, odnosno na primjenu utvrđenja iz kolektivne parnice, upravo je na njemu kao tužitelju teret dokaza i obveza dokazati da se ta utvrđenja na njega doista mogu i trebaju primijeniti. U tome smjeru ukazuje i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj U-III/1519/2021 od 15.7.2021.g.: “10. Osim toga, drugostupanjski sud je uzeo u obzir i članak 4. Zakona o zaštiti potrošača, važećeg u vrijeme sklapanja spornog ugovora ("Narodne novine" broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.; u daljnjem tekstu: ZZP) koja određuje da izborom stranog prava kao mjerodavnog prava, potrošač koji ima boravište u Republici Hrvatskoj ne može biti lišen zaštite na koju ima pravo po tom Zakonu ili drugom zakonu kojim se uređuju pojedini aspekti zaštite potrošača. No, tužbenim zahtjevom podnositelji nisu tražili utvrđenje ništetnosti nepoštene odredbe, već ništetnosti cijelog ugovora. Predmet zaštite po ZZP-u je zaštita od nepoštenih odredbi. Podnositelji nisu dokazali da su potrošači u smislu ZZP-a, a na njima je bio teret dokaza. Također nisu točno u tužbi ili tijekom postupka odredili koje su točno odredbe ugovora o kreditu nepoštene ili nejasne u smislu ZZP-a i Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Stoga je i taj prigovor odbijen u drugostupanjskoj presudi“. Kada bi ovakvo manjkavo činjenično stanje bilo dovoljno za primjenu odredbe članka 502. c ZPP, bilo tko bi se mogao pozvati na utvrđenja iz kolektivne parnice. Međutim, nije dovoljno da se tužitelj pozove na kolektivne presude, pa da tu prestane svaka daljnja obaveza dokazivanja ključnih pretpostavki primjene tih utvrđenja na individualnog potrošača. U suprotnom, izvrgavaju procesna pravila o teretu dokaza kao i smisao odredbe članka 502. c ZPP, te se tuženiku, apsurdno, nameće obveza dokazivanja i negativnih činjenica, a što tuženik nije dužan. Shvaćanja iz presude suda Europske unije u Luxemburgu posl.br. C-118/2017 od 14. ožujka 2019.g., na koju se tužitelj poziva nisu primjenjiva na odnose proizašle iz hrvatskih mjerodavnih propisa. Mađarski nacionalni zakonodavac, po sili zakona, izravno je intervenirao u sadržaj privatnog ugovornog odnosa između banaka i potrošača. Naime, tijekom 2014. Mađarska je donijela nekoliko zakona, a kojima je propisala i konverziju ugovora o zajmu u stranoj valuti ili sa valutnom klauzulom u nacionalnu valutu – mađarske forinte, te je vezano uz specifične odredbe tih zakona, mađarski sud postavio zahtjev za prethodnu odluku i zatražio od ES tumačenje o usklađenosti nacionalnih Zakona iz 2014. s Direktivom 93/13/EZ. Sukladno hrvatskim propisima, odredbama ZID ZPK/15, tužitelj je imao mogućnost izbora, te je mogao izabrati prihvatiti ili ne prihvatiti izračun konverzije kredita, odnosno sklopiti ili ne sklopiti s vjerovnikom

sporazum iz članka 19.c stavka 1. točke 6. ZID ZPK/15. Konverzija je bila na dispoziciju tuženika te svih ostalih potrošača na koje se spomenuti zakon primjenjivao. Tužitelj, ukoliko nije htio konvertirati, zadržao je prava iz originalnog ugovora, ako pak jest, originalni ugovor je ab initio zamijenjen drugim. S time je u skladu i pravno shvaćanje VSRH izloženo u Rješenju (iz prvog ogleđnog spora Gos-1/19) : „U presudi Europskog suda u predmetu broj C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Zauzeto je pravno shvaćanje da zakonska intervencija kojom se ostvaruje navedeni cilj nije zabranjena. Međutim, istovremeno kada se govori o posljedicama koje trebaju nastati - proizaći iz eventualne nepoštenosti odredbi, Europski sud je između ostalog naveo da se člankom 6. st. 1. Direktive Vijeća EEZ od 5. travnja 1993. želi ponovno uspostaviti ravnoteža između stranaka odnosno trgovca i potrošača, a ne poništiti sve ugovore koji sadržavaju nepoštene odredbe. Naime čl. 6. st. 1. glasi: "Države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošače, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba." Nastavno je rečeno da se taj ugovor u načelu mora nastaviti bez bilo koje druge izmjene, osim one koja proizlazi iz uklanjanja nepoštenih uvjeta, ako je takav kontinuitet ugovora pravno moguć prema pravilima nacionalnog prava. Ali temeljna razlika u okolnostima u kojima je donesena navedena presuda Europskog suda i učincima ZID ZPK je u tome da je navedena presuda donesena povodom izravne zakonske intervencije u svaki ugovorni odnos, dok su prema ZID ZPK korisnici kredita mogli odbiti konverziju koju su im prethodno banke morale ponuditi.“ Predlaže prvenstveno odbaciti tužbu, podredno istu odbiti kao neosnovanu. Potražuje trošak.

3. Obzirom se radi o sporu između istih stranaka i o istoj pravnoj osnovi – utvrđenje ništetnosti odredaba istog Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007. da se u predmetu P- 518/2023 traži isplata s osnova valute CHF, dok se u predmetu je kreditu, ovoga suda posl. br. P-56/2025 traži isplata s osnova promjenjive kamatne stope, sve po istom Ugovoru o kreditu, predmet P-56/2025, ranije P-336/2019 je iz razloga ekonomičnosti spojen na predmet broj P-518/2023..

4. U predmetu P-56/2025, ranije P-336/2019 tužitelj je podnio 24. travnja 2019. tužbu u kojoj u bitnom navodi da je sa tuženom dana 19. travnja 2007. god. sklopio Ugovor o namjenskom kreditu , dok je Antun Palić ugovor potpisao kao založni dužnik. Ugovor o namjenskom kreditu je dana 23.04.2007. god. potvrđen kod javnog bilježnika Biserke Lovrić iz Zagreba, pod brojem Ov-5108/2007, a prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 163.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja. Namjena kredita bila je kupnja stana. Kredit je trebalo otplatiti na rok od 156 mjeseci, a zadnja rata dospijevala je najkasnije 19.04.2021. godine. Kredit je ugovoren na način da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 163.000,00 CHF-a i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. koja na dan sklapanja Ugovora iznosila je 4,50% godišnje., a koja se obračunava u kunsnoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan plaća-nja. Tužena je tužitelju dostavila i otplatni plan prema Ugovoru. Kredit je stavljen na raspolaganje korisniku kredita dana 19.04.2007. godine u visini od 163.000,00 CHF,

odnosno u visini od 722.352,43 kn. Iznos tečaja na dan puštanja kredita iznosio je 4,431610., a što je vidljivo iz otplatnog plana. Tužitelj i tuženik potpisali su i Dodatkom ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR dana 30. 12. 2015., s time da je uz tužitelja kao korisnika kredita ugovor potpisan i od strane Daniele Geci kao založnog dužnika i jamca. Budući je tužena bila dužna postupiti prema Zakonskoj obvezi izradila je izračun konverzije te je umjesto obračuna u kunskoj protuvrijednosti CHF kredit nadalje otplaćivan prema kunskoj protuvrijednosti EUR-a. Međutim, tužitelj smatra da time nije došlo do potpune restitucije i da ima pravo tražiti unatoč konverziji povrat pretplaćenih kamata koje je tužena samovoljno podizala. Gore navedenim Ugovorom o namjenskom kreditu partije 7103609978 od 16.4.2007. godine ugovoren je rok otplate kredita od 156 mjeseca. Otplatna rata iznosila je 1.374,71 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan isplate te je ugovorena valutna klauzula promjenjiva uz nominalnu kamatnu stopu od 4,50% godišnje. Prvi anuitet dospio je na naplatu dana 1.7.2007. godine. Tužena je tijekom otplate u valuti višekratno mijenjala visinu kamatne stope. Budući je nakon 30.12.2015. godine izvršena konverzija kredita u EUR-e, tužena je umjesto prvotno ugovorene visine kamatne stope primijenila veću kamatnu stopu i to:

0.12.2015.	-5,59%	anuitet	917,53 EUR-a
01.01.2016.	-5,37%	anuitet	912,73 EUR-a
01.07.2016.	-5,06%	anuitet	906,65 EUR-a.

Pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-7129/13-4 od 13.06.2014. god. u točki II. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih, I-tuženik Zagrebačka banka d.d., u razdoblju od 10. rujna 2003. godine do 31. prosinca 2008. godine, a koje povrede traju i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koristi nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Ista presuda je potvrđena revizijskom odlukom Vrhovnog suda RH, broj Revt-249/14-02 od 09.04.2015. god., a i Vrhovni sud RH je dana 20.03.2018. svojom revizijskom odlukom br. Rev-2245/17-2 potvrdio presudu u predmetu u kojem je pojedinačnom tužbom korisnik kredita potraživao preplaćene kamate od kreditora, a temeljem toga je i zauzeo stav o tome kako zastarni rok od 5 god. u kojem potrošači mogu ostvariti svoju individualnu zaštitu prava u ovim posebnim parnicama teče od 14. lipnja 2014. godine (presuda VTS-a donijeta 13.06.2014.), kao i da su pri tome isti ovlašteni zahtijevati povrat cjelokupnog preplaćenog iznosa koji je za njih posljedica ugovaranja ništetne ugovorne odredbe (str. 7. do 10.). Nadalje, pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda br: PŽ-6632/2017-10 od 14.06.2018. god. u točki I. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 04.07.2013. god. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke kojom se utvrđuje da je, između ostalih I-tuženik Zagrebačka banka d.d., u razdoblju od 01. travnja 2005. godine do 31. prosinca 2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za

posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te ZOO-a. Tužitelj se obratio tuženiku sa zahtjevom za dostavom dokumentacije za tužbu te mu je banka dostavila istu na temelju koje tužitelj postavlja tužbeni zahtjev ali kao laik bez potrebnog ekonomskog znanja nije u mogućnosti postaviti potpun specificiran tužbeni zahtjev, to predlaže da nakon provedenog knjigovodstvenog vještačenja istome se omogući korekcija istog. Tužitelj traži povrat preplaćenog iznosa novčanih sredstava, odnosno za postupanjem u skladu sa presudom PŽ-7129/13-4 i PŽ-6632/2017-10 Visokog trgovačkog suda RH. S obzirom da su pravomoćnim presudama VTS-a utvrđene ništetnost ugovorene odredbe o promjenjivosti kamatne stope u skladu sa jednostranom odlukom banke za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 10.09.2003.-31.12.2008. g., kao i ništetnost ugovorene odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak za sve ugovore o potrošačkom kreditu koji su sklapani u razdoblju između 01.06.2004.-31.12.2008., to je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a (NN 35/05, 41/08 i 125/11), dužan vratiti sve što primio na temelju takvih odredbi Ugovora, sve to u svezi i s čl. 1111., čl. 1115. te čl. 1046. ZOO-a. Također, člankom 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14) propisano je: „Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“ Slično navodi i čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07 i 79/09): „Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača...obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.“ (sada čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača NN 41/14 i 110/15). ako tužitelj kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, iznos VPS-a je postavio okvirno, a tek nakon provođenja knjigovodstveno-financijskog vještačenja te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, tužitelj će specificirati tužbeni zahtjev, sve to sukladno odredbi čl. 186.b st. 3. ZPP-a, uvažavajući i poštujući načelo „ravnopravnosti oružja“, odnosno davanja mogućnosti i tuženiku da se očituje na predloženi dokaz provođenja vještačenja, a pogotovo radi načela ekonomičnosti i svrsishodnosti postupka. Za pojasniti je kako je posljedica utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi, kao i valutnoj klauzuli vezanoj za CHF (i u spomenutim presudama VTS-a povodom kolektivnih tužbi, a i u ovom predmetu), de facto anuliranje izmjena anuiteta bilo po osnovi dizanja kamate, bilo po osnovi dizanja tečaja, odnosno kao posljedica toga se ima uzeti da je početno ugovoreni anuitet izračunat u kunama nepromjenjiva stavka otplatnoga plana, odnosno da je početno ugovoreni anuitet (1.374,71 CHF) plaćen po tečaju za CHF na dan korištenja kredita (4,431610 kn) pomnožen s brojem plaćenih anuiteta + ostatak glavnice plaćen po istom tečaju upravo onaj iznos kojeg je tužitelj bio dužan platiti banci, a razlika koju je platio je preplata i kamatne stope i tečajne razlike te mu je upravo taj iznos banka dužna vratiti zajedno sa zak. zateznim kamatama. Prema čl. 6. st. 3. Zakona o sudovima (NN 28/13, 33/15 i 82/16) propisano je kako je „svatko u Republici Hrvatskoj dužan poštivati pravomoćnu i ovršnu odnosno izvršnu sudsku odluku i njoj se pokoriti“, a s obzirom da tuženik isto odbija, to tužitelj predlaže da nadležni sud donese presudu. Vrhovni sud Republike

Hrvatske donio je odluku povodom izvanredne revizije Rev-2868/2018 kojom odlukom je utvrdio kako korisnici kredita u švicarskim francima, koji su kredite prema Zakonu o potrošačkom kreditiranju iz 2015. godine konvertirali u Euro, imaju pravo na tužbe protiv banaka i pravo na povrat novca koji su im banke nezakonito oduzele, što će se dokazati vještačenjem na općinskim sudovima. Vrhovni sud je nedvosmisleno utvrdio:

-Činjenica da je potrošač sklopio dodatak ugovoru o kreditu i proveo konverziju CHF kredita u kredit uz valutnu klauzulu EURO ne znači da je time izgubio pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne.

-Ništetnost nastupa po samom zakonu, i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor na postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326.st.1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st.2. ZOO-a a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni jer se ne radi o zabrani manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen.

-Petrošač ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario svoja eventualna prava za koje smatra da mu pripadaju.

-Pogrešan je zaključak niže stupanjskih sudova da potrošač nema pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti zbog toga što je sklopio dodatak ugovoru kojim su izmijenjene odredbe ugovora. Identičnu odluku donio je i Sud Europske unije pod brojem C-118/17 u slučaju Dunai, kojom je utvrđeno da niti jedan zakon ne može umanjiti zaštitu zajamčenu pravom EU te da ugovori u švicarskim francima ne mogu opstati. Sud je utvrdio da konverzija nije nikakva prepreka utvrđenju ništetnosti i punom obeštećenju potrošača. U presudi je sud EU jasno naveo kako ugovori o kreditu mogu i trebaju biti proglašeni ništetnima i to ovisno baš o tome što je interes potrošača, ako je interes da opstane tada može opstati, a ako nije tada se cijeli ugovor valja proglasiti ništetnim i pri tom nikakva zakonska intervencija ne smije spriječiti sud u odluci u korist potrošača. Slijedom gore navedenih pravomoćnih odluka u kolektivnom sporu gdje je presuđeno u korist potrošača, tužitelj temelji svoju tužbu te traži da sud utvrdi da je ništetna odredba Ugovora o namjenskom kreditu broj partije 7103609978 od 19.04.2007. godine u točki 2. kojom je navedeno da se ugovara promijenjava redovna kamata koja je tijekom postojanja obveze po tom ugovoru promijenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 4,50% godišnje, interkalarnu kamatu po stopi jednakoj stopi redovne kamate, sve u kunsjoj protuvrijednosti, obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Tužitelj stoga držeći da se presuda po kolektivnoj tužbi odnosi na njega, u skladu sa istom traži povrat više plaćenih kamata u ukupnom iznosu od 40.679,35 KN zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

5. U odgovoru na tužbu u navedenom predmetu 28. svibnja 2019. tuženik prije sve ističe prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Bjelovaru, osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti i ističe prigovore identične prigovorima istaknutim u odgovoru na tužbu u predmetu P-518/2023 /točka 2. obrazloženja presude/ zbog čega iste nije potrebno ponovo citirati.

6. Tužitelj je podneskom od 20. siječnja 2025. specificirao tužbeni zahtjev, odnosno isti uskladio sa nalazom i mišljenjem vještaka nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja pa u kondemnatornom dijelu tužbenog zahtjeva potražuje isplatu s osnova pretplate zbog promjene tečaja CHF-a iznos od 161.577,36 kn, odnosno 21.444,96 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom.

7. Nadalje podneskom od 16. ožujka 2026. tužitelj sukladno nalazu i mišljenju knjigovodstveno financijskog vještaka i promjeni službene valute RH iz kune u euro

specificira kondmenatorni zahtjev s osnova pretplate zbog promjene tečaja CHF-a i s osnove preplate zbog promjenjive kamatne stope kroz razdoblja otplate kredita, uzimajući u obzir uračunatu pretplatu u konverziji tako potražuje ukupan iznos od iznos 23.565,91 eura na ime preplaćenih anuiteta uvećanih za zakonsku zateznu kamatu, koja teče od 01.10.2015.

8. Tuženik se protivio preinaci tužbenog zahtjeva iz podneska tužitelja od 16. ožujka 2026, koji prigovor sud ne prihvaća jer je tužitelj istim specificirao ukupan tužbeni zahtjev koji je manji od zbroja prvotno istaknutih tužbenih zahtjeva u iznosu od 21.485,10 eura i 5.399,08 eura.

9. Tijekom dokaznog postupka, a radi razjašnjenja spornih i odlučnih okolnosti te pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je izvršio uvid u dodatak ugovora o kreditu, ZK uloške, Ugovor o kreditu, promete po kreditu /20-54/, priložena sudska praksa, dopise, otplatni plan, informativni sažetak, prijedlog izmjene ugovora /88-103/, dopis, izračun kamatne stope, ugovor, zk izvadc, dodatak ugovoru /9-43 spisa P-56/2025/, izračun konverzije, pregled otplatnih stavaka, informativni sažetak, prijedlog izmjene /53-71 spisa P-56/2025/ proveden je dokaz saslušanjem tužitelja /346/ te je provedeno knjigovodstveno financijsko vještačenje po ovlaštenom sudskom vještaku za ekonomiju, računovodstvo i financije Marinele Vuković iz Križevaca: nalaz/119-130 i 357-377/, te iskaz /345 i 408-409/.

10. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. dalje ZPP) sud je utvrdio da je specificirani tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

11. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa s osnove preplate zbog promjene tečaja CHF-a i ugovorene promjenjive kamatne stope, te utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007. sklopljenog između tužitelja i tuženika koje se odnose na valutnu klauzulu i ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu te Dodatak Ugovora o kreditu zaključen u Zgrebu 30. 123. 2015.

12. Među strankama je sporna pravna osnova i visina tužbenog zahtjeva, jer je tuženik istaknuo prigovor zastare, činjenicu da je kredit konvertiran, prigovor da tužitelj nije potrošač i prigovor dvostruke litispencijske. Sporno je među parničnim strankama da li se na predmetni spor primjenjuju pravna utvrđenja po kolektivnoj tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača "Potrošač" iz presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl. oznake P-1401/12, Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., presuda Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015., kao i presuda i rješenje Vrhovnog suda RH Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019., da li tužitelj ima pravni interes za podnošenje predmetne tužbe i da li tužitelj ima pravo na obeštećenje obzirom da je sklopljen Dodatak Ugovora, odnosno izvršena je konverzija tog kredita u valutu EUR, da li je osnovan prigovor zastare i prigovor prijeboja s osnova tvz. negativnih razlika i razlike u depozitu.

13. Iz Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007 (list 30-36 spisa) proizlazi da su isti sklopili ovdje tužitelj i tuženik te je istim kreditor odobrio i stavio na raspolaganje korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 163.000,00 CHF, da je ugovoren da je namjena kredita kupnja stana, da je rok otplate kredita 30 godina, odnosno da se kredit otplaćuje u 156 mjesečnih anuiteta, u kunskoj protuvrijednosti 1.374,71 CHF, obračunatih po srednjem tečaju HNB, na dan plaćanja, zatim da se na iznos kredita obračunavaju kamate od 4,50% godišnje. Člankom 8. navedenog Ugovora

propisano je da je banka ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama banke kreditora.

14. Iz Dodataka ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) konverzija kredita uz valutnu klauzulu u EUR, od 31. 12. 2015. (list 20-29 spisa) proizlazi da sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju zajedno sa svim njegovim izmjenama i dopunama a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita se utvrđuje da otplata obveza po kreditu iz osnovnog ugovora u CHF je umjesto uz valutu CHF vezana uz valutu EUR te se korisnik kredita obvezuje obveze iz osnovnog ugovora u CHF podmirivati prema srednjem tečaju HNB za EUR na dan podmirenja, primjenjuju se kamatna stopa koju banka primjenjuje na kredite s valutnom klauzulom vezanom uz valutu EUR, da s osnova obveze iz osnovnog ugovora u CHF nedospjela glavnica kredita iznosi neotplaćena glavnica kredita iznosi 79.103,85 CHF, da na dan 30.09.2015 preplata uplaćenog iznosa iznosi 102.459,04 kuna, da od dana stupanja na snagu dodatka ugovora visina promjenjive kamatne stope iznosi 5,84 % godišnje, da obveza na dan potpisa dodatka ugovora iznosi ukupno 49.993,66 EUR, da se utvrđuje iznos anuiteta koji je korisnik kredita obavezan otplaćivati za vrijeme važenja dodatka ugovora u iznosu od 917,53 EUR u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za EUR na dan podmirenja, da je banka korisniku kredita i ostalim potpisnicima uručila novi otplatni plan, da svi instrumenti osiguranja sklopljeni odnosno izdani temeljem i u svezi s osnovnim ugovorom ostaju na snazi u cijelosti, da korisnik kredita i drugi potpisnici izričito prihvaćaju opće uvjete poslovanja banke tuženika.

15. Sadržaj ostalih isprava u spisu među strankama nije bio sporan te se posebno ne izlaže.

16. Iz nalaza i mišljenja vještaka Marinele Vuković, dipl. oec. od 20. prosinca 2024. /119-130/, proizlazi da je po Ugovoru o namjenskom kreditu br. 3208893080/07 (kreditna partija 7103609978) sklopljenom 19.04.2007. godine između Kreditora (tuženika) Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473 i Korisnika kredita (tužitelja) Damira Geci iz Kolarca, Kolarec 51, OIB: 74657163243; vještačenjem utvrđena preplata tužitelja nastala po valutnoj klauzuli kao razlika između iznosa anuiteta koji bi tužitelj platio da se primjenjivao tečaj u CHF spram HRK koji je vrijedio na dan isplate kredita i iznosa anuiteta koji je tužitelj stvarno i plaćao po tečaju CHF spram HRK na dan plaćanja pojedinog anuiteta u iznosu od ukupno 21.444,96 € i ne uključuje u svom zbroju razdoblja primjene nižeg tečaja CHF spram HRK od onog koji je vrijedio na dan isplate kredita. Izračunata je za cijelo razdoblje otplate kredita zaključno do dana 30. rujna 2015. godine kao dana kada je izvršena konverzija sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Zbroj tzv. negativnih razlika u tečaju (primjena nižeg tečaja CHF od onog koji je bio na dan isplate kredita (pojedina razdoblja od 01.07.2007. godine do 01.01.2008. godine)) iznosi 26,53 €.

17. Iz nalaza i mišljenja vještaka Marinele Vuković, dipl. oec. od 8. veljače 2026. /119-130/, proizlazi da preplata tužitelja nastala kao razlika između kamate koje bi tužitelj platio da se primjenjivala početno ugovorena kamatna stopa i stvarno plaćenih anuiteta temeljem uvećanih kamata iznosi ukupno 5.426,62 € i ne uključuje u svom zbroju razdoblja primjene niže kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu (3,23%). Izračunata je za cijelo razdoblje otplate kredita zaključno do dana 30. rujna 2015. godine kao dana kada je izvršena konverzija sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Obračun zakonske zatezne kamate na ukupno utvrđene preplaćene iznose zbog valutne klauzule CHF i kamatne stope zaključno do 30. rujna 2015. godine kao dana kada je

izvršena konverzija sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Nadalje vještak navodi da zakonska zatezna kamata na utvrđene preplaćene iznose zbog valutne klauzule i kamatne stope zaključno do dana 30. rujna 2015. godine kao dana kada je izvršena konverzija sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iznosi 10.292,91 €, a dodatkom Ugovora o kreditu temeljem Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) – konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR od 30. prosinca 2015. godine, člankom 5., utvrđena je preplata u kunskom iznosu 102.459,04 kn / 13.598,65 € prema fiksnom tečaju konverzije. Člankom 6. predmetnog Dodatka definiran je Sporazum o preplati kojim je određeno buduće postupanje sa postojećim iznosom više uplaćenog. Nakon izvršenog uračunavanja preplate priznate u konverziji (uz primjenu čl. 172. Zakona o obveznim odnosima koji definira uračunavanje kamata i troškova - ako dužnik pored glavnice duuguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica), potraživanje na ime preplaćenih anuiteta uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana 01.10.2015. do isplate iznosi 23.565,91 €. Izračunima je utvrđeno kako izvršenom konverzijom (sklapanjem Dodatka ugovora o kreditu) tužitelj nije u cijelosti obeštećen i prema mišljenju vještaka osnovano nadalje potražuje: preostali nezatvoreni /ne prebijeni dio glavnice (koju čine preplaćeni iznosi po osnovi tečajnih razlika (valutne klauzule u CHF) i kamatne stope) u iznosu 23.565,91 € (uvećano za zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana 01.10.2015. godine). Vještak navodi da je izračun konverzije, a koji je sastavni dio sudskog spisa i Dodatka ugovora o kreditu, temelji se na odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), a konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR), je provedena sukladno zakonskim odredbama. Vještak zaključuje da je tuženik sve iznose koje je primio od tužitelja po osnovi otplate kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) te Dodatku ugovora o kreditu od 30. prosinca 2015. godine uračunao i iskoristio za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu EUR, ali tužitelj provedbom konverzije nije obeštećen, odnosno tužitelju nije izvršen povrat svih preplaćenih iznosa temeljenih na ništetnim odredbama o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, sve kako je to utvrđeno u Nalazu i mišljenju.

18. Iz iskaza vještaka Marinele Vuković, dipl. oec. na ročištu od 15. svibnja 2026. proizlazi da vještak u odnosu na podnesak tuženika od 27. travnja 2026. godine vezano uz odredbu čl. 19c ZID ZPK 2015 na koju se tuženik poziva ističe da kako ta odredba znači da korisnik kredita kao vjerovnik priznate pretplate nema pravo na zatezne kamate na taj iznos a koje bi mu po općem propisu pripadale za razdoblje od 1.10.2015. godine, a što je prvi dan nakon obračunskog datuma konverzije do dana s kojim će se ta pretplata iskoristiti. Zatezna kamata na preplatu utvrđenu konverzijom u nalazu odnosno dopuni nije računata već su računate zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem mišljenih odredbi o valutnoj klauzuli i valutnoj stopi a koje su predmet ovog postupka. Ispravno su primijenjene odredbe ZOO-a i to čl. 29. ZOO-a, koji govori da ako dužnik koji kasni s ispunjenjem novčane obveze duuguje pored glavnice i zatezne kamate, te odredba čl. 172. ZOO-a koja definira redosljed uračunavanja. Slijedom navedenog u cijelosti ostaje kod utvrđenja i izračuna iz danog nalaza i mišljenja. Na posebno pitanje pun. tuženika odgovara da je temeljem odredbe čl. 172. ZOO-a izvršila uračunavanje preplate priznate u konverziji koja je Dodatkom ugovora o kreditu priznata u iznosa od 102.459,04 kune odnosno 13.598,65 eura i nakon uračunavanja predmetne preplate utvrdila konačno potraživanje tužitelja. Iz ovog matematičnog izračuna ne stoji da bi se ovdje bilo kakvo potraživanje tužitelja i po pitanju preplate priznate u konverziji i po pitanju

preplati temeljem uvećanih anuiteta po osnovi valutne klauzule i kamatne stope duplirali. U nalazu i mišljenju detaljno je opisano na koji način je izvršeno uračunavanje, ponovno ističe da je uračunavanje izvršeno poštujući odredbe čl. 172. ZOO-a, dakle preplata priznata u konverziji odbijena je od zakonske zatezne kamate na utvrđene preplaćene iznose, a potom djelomično od glavnice koju čine utvrđeni preplaćeni iznosi tužitelja. Na pitanje na koji način je obračunata preplata u postupku konverziji priznata u konverziji odgovara da je ta preplata u konverziji korištena je za buduće umanjene 50% anuiteta do njenog iskorištenja, a prethodno se nije oduzimala od obračunatih zakonskih zateznih kamata. U izračunu konverzije uzete su obzir sve uplate tužitelja.

19. Sud prihvaća kao istinit nalaz i mišljenje vještaka, jer je vještak pregledno prikazao sve korištene podatke i svoje izračune, precizno uputio na isprave koje je pri vještačenju koristio i analizirao, te jasno i nedvosmisleno, u skladu sa pravilima struke. Obzirom da sud odlučuje u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva prihvaćen je nalaz i mišljenje vještaka i dopuna izračuna vještaka i ondje utvrđene iznose preplata po osnovi valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, sve imajući u vidu da je sud stajališta kako učinak konverzije počinje danom 30.09.2015. i tada priznatom preplatom – onom koja je naznačena u Dodatku Ugovora o kreditu. Naime, sud je stajališta kako učinak konverzije počinje danom 30.09.2015. i tada priznatom preplatom – onom koja je naznačena u Dodatku Ugovora o kreditu od 5.01.2016., jer je to važeći akt između tužitelja i tuženika i istu treba uzeti kao relevantnu u ovom postupku jer je dan provedbe obračuna konverzije 30.09.2015.

20. Tužitelj Damir Geci saslušan kao stranka iskazivao je:

" Ja sam želio kupiti nekretninu za stanovanje meni i mojoj obitelji, a kao dugogodišnji klijent banke tuženika u kojoj i primam plaću, sam zatražio da mi se odobri kredit za navedenu kupnju. Ja sam zapravo želio uzeti kredit u kunama, ali su mi u banci rekli da takve kredite ne odobravaju, pa mi je službenica banke rekla da mogu dobiti kredit vezan za valutu euro i vezan za valutu CHF, ali mi je preporučila da uzmem kredit vezan za valutu CHF, jer mi je taj bio povoljniji. Meni u to vrijeme nije bilo poznato što je to točno valutna klauzula, ja sam pročitao ugovor do kraja i tražio sam od službenice banke da mi pojasni što je to valutna klauzula odnosno promjenjiva kamatna stopa, ja sam očekivao da ću dobiti krediti sa fiksnom kamatnom stopom, no nuđen mi je samo kredit sa promjenjivom kamatnom stopom, ali nije mi bilo pojašnjeno na temelju kojih se parametara kamatna stopa mijenja, meni nije bilo rečeno da HNB ne štiti tečaj CHF, i nisu mi objašnjeni rizici vezani za rast odnosno pad tečaja CHF, niti o čemu to ovisi. Meni je rata otplate kredita na početku bila oko 5000 kuna, ali znala je narasti i do 10000 kuna, tako da mi cijela moja plaća nije bila dovoljna za pokrivanje rate. Ja trenutno ne stanujem u predmetnoj nekretnini, ali stanuje moja žena i sin. Ja nikada nisam iznamljivao predmetni nekretninu, nisam vlasnik obrta niti član odnosno vlasnik trgovačkog društva, ja kad sam došao potpisati ugovor, on me je čekao spreman, nisam mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora. Na posebno pitanje pun. tuženika navodim da nisam pismeno već sam usmeno pitao da li se koje odredbe ugovora mogu izmijeniti, ali to mi je banka odbila, ja se ne mogu očitovati da li sam bio svjestan da li se rata kredita može mijenjati ovisno o promjeni tečaja odnosno o kamatnoj stopi, ja sam samo želio riješiti svoje stambeno pitanje, ja se nisam išao informirati vezano za kredit u druge banke, jer sam kao dugogodišnji klijent imao dobar odnos i povjerenje u banku tuženika. Ja sam kredit plaćao trajnim nalogom i u cijelosti sam ga otplatio 2021 godine. Ja sam za konverziju čuo preko medija, u to vrijeme mi je rata kredita bila oko 2/3 moje plaće, pa sam ja otišao u banku i tražio da mi se kredit konvertira, što mi je i odobreno, a o uvjetima konverzije također nisam mogao pregovarati, a nakon konverzije mi je rata iznosila 915,00 eura. Meni je

pretplata u konverziji uračunata u buduće rate otplate kredita, ali nisam dobio nikakav obračun na temelju kojih je ista provedena, a nisam taj obračun posebno ni tražio. Na posebno pitanje pun. tužitelja odgovaram da nisam dobio pisanu ponudu od banke koja bi mi objašnjavala na koji način se kamata mijenja, odnosno na koji način se formiraju kamate, ja nisam dobio odluku o kamatama odnosno odluku o tarifi naknada banke tuženika. Tijekom pregovaranja kredita ja sam odlučivao samo o visini kredita i o roku otplate kredita. Ja nisam dobio isplatu kredita, već je taj novac nakon što je pretvoren u valutu euro, otišao odmah na račun prodavatelja, a kod konverzije dodatak o ugovoru je pripremala banka, ne sjećam se da li sam dobio kalkulator obračuna. Dobivao sam obavijesti o promjenama kamatne stope od banke tuženika, a njima nisam posebno prigovarao. "

21. Sud je prihvatio iskaz tužitelja jer je isti životan, logičan, uvjerljiv i u skladu s materijalnim dokazima koji su izvedeni tijekom postupka.

22. Tužitelj se poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. kojom je utvrđeno da je Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, a Vrhovni sud Republike Hrvatske svojom odlukom br. Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine je odbio revizije I-VII-tuženika kao neosnovane.

23. Naprijed navedeni postupak pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača - Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, a sukladno odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11, 25/13 – dalje: ZPP), pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu. Također, u skladu s odredbom čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12 i 56/13, dalje ZPP) odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 131. st. 1. Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku, koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

24. Odlukom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u odnosu na tuženika je utvrđeno između ostalog da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Taj dio odluke je Visoki trgovački sud potvrdio svojom odlukom

br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. godine između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka kao trgovaca i korisnika kredita kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako, te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva nije bila određena, a niti određiva.

25. Sukladno odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

26. Sukladno odredbi čl. 269. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO) činidba kao objekt ugovorne obveze mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva. Prema odredbi čl. 272. ZOO, činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi, dok je čl. 270. st. 1. ZOO propisano da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodređiva, ugovor je ništetan.

27. Iz izvedenih dokaza, a uzimajući u obzir citirane zakonske odredbe, proizlazi da su sporne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena primjena valutne klauzule, a uslijed kojih je došlo do rasta valute ništetne.

28. Iz odredaba predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužitelja i tuženika tuženik propustio informirati tužitelja u cijelosti o bitnim parametrima za donošenje valjane odluke koja bi bila utemeljena na potpunoj obavijesti tijekom pregovora a i kasnije u svezi sa zaključenjem samog Ugovora o kreditu, te je ista odredba o valutnoj klauzuli korištena protivno svrsi zbog koje je zakonom valutna klauzula predviđena, pa je samim time izazvala neravnotežu u pravima i obvezama stranaka. Osim toga, navedeni Ugovor je sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, čime je tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Stoga sud nalazi i da sporne odredbe o valutnoj klauzuli predstavljaju nepoštene odredbe u smislu čl. 81. st. 1. ZZP-a.

29. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. g. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

30. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

31. Navedene odredbe predmetnog ugovora o valutnoj klauzuli koje čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odrede uvjete promjenjivosti za koju se veže promjena, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik

jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija. Tužitelju nisu objašnjeni rizici ugovaranja takve valutne klauzule, o tome se nije pojedinačno pregovaralo, te tužitelju kao potrošaču nije omogućeno da pristane na takve odredbe (koje jasno definiraju uvjete i razloge zbog kojih se kamatna stopa može mijenjati) i iskoristi neke od navedenih solucija odnosno prigovori povećanju stope redovne kamate i valutne klauzule ili zatraži okončanje ugovornog odnosa. Primjenom navedenih ugovornih odredbi tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane (tužitelja) na cijenu, što je suprotno odredbi čl. 247. ZOO koja propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora. Takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne su i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO jer je neizvjesna visina novčanog iznosa kojeg tužitelj mora vratiti tuženiku. Slijedom navedenog sud je utvrdio ništetnima odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007. u dijelu u kojemu je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz švicarski franak CHF i u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, sve kako je odlučeno u toč. I. izreke ove presude.

32. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist u vidu plaćanja veće naknade za kredit po osnovi povećanja valute i povećanja promjenjive kamatne stope. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa valute kredita zbog ništetnih ugovornih odredbi u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

33. Ocjenu dopuštenosti tužbe, odnosno pravnog interesa zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredbi osnovnog ugovora o kreditu u slučaju kada je kredit konvertiran, svoje mišljenje je dao Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. Prema stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi neovisno o činjenici što je ugovorena konverzija kredita. Ovo iz razloga što sklapanjem Dodatka nije u cijelosti podmiren dug budući ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan ni kada uzrok ništetnosti naknadno nestane, osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje članak 326. stavak 2. ZOO-a, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15.) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a kojim je propisano načelo konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u Euro na način da se položaj potrošača u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u Eurima. Ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Dodatkom nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos između stranaka, a sve navedeno proizlazi i iz nalaza i mišljenja, odnosno dopune vještačenja vještaka Marinele Vuković, dipl. oec.

34. Sud ovdje ukazuje i na presudu Europskog suda u predmetu broj: C-452/18 (Iberacija Banco SA od 09.07.2020.) a u kojoj se ističe kako članak 6. Stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti tako da mu se ne protivi mogućnost da odredba ugovora koji su sklopili prodavatelj robe ili pružatelj usluga i potrošač, a za koju se u sudskom postupku može utvrditi da je nepoštena, valjano bude predmet ugovora o obnovi između tog prodavatelja robe ili pružatelja usluga i tog potrošača kojim se potonji odriče učinaka do kojih bi dovelo proglašavanje te odredbe nepoštenom pod uvjetom da je to odricanje rezultat slobodnog i informiranog pristanka potrošača što je na nacionalnom sudu da provjeri – dakle činjenica da je sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu – konverzija ne znači da su se istim potrošači odrekli sudske zaštite ili prava kojih imaju po prvotno sklopljenom ugovoru o kreditu u CHF.

35. Stoga sud smatra kako je tuženik temeljem članka 29. st. 2. i čl. 323. st. 1. te čl. 1111. i 1115. ZOO-a, dužan tužitelju vratiti ukupan preplaćeni iznos s osnova valutne klauzule i s osnova promjenjive kamatne stope od 23.565,91 eura.

36. Tuženik je istakao i prigovor zastare, a sud je stajališta kako taj prigovor nije osnovan. Naime, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženog u odluci Rev-2245/17-2 od 20.03.2018. godine, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju članka 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, a što je bilo 13.06.2014. godine. Tužba u P-56/2025 predmetu je podnesena 24. travnja 2019. godine pa nije protekao rok zastare od pet godina u odnosu na potraživanje na ime ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stop. Također, obzirom je sud utvrdio ništetnima odredbe Ugovor o namjenskom kreditu broj 3208893080/07, partije kredita 7103609978 koji je zaključen dana 19.04.2007. dijelu u kojemu je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane uz švicarski franak, temeljem odredbe čl. 328 ZOO-a, kojom je propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti tražbina koja se odnosi na potraživanje na ime ništetne odredbe spornog Ugovora.

37. Tijekom postupka sud je utvrdio da je tuženik, predmetnim Ugovorom o kreditu, povrijedio interes i prava potrošača, korisnika kredita (tužitelja), jer se u Ugovoru koristio ništetnim i nepoštenim ugovornim odredbama, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak i na način da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije u cijelosti informirao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravilima i obvezama ugovornih strana, čime je tuženik postupio suprotno odredbama članka 81., 82. i 90. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, dalje : ZZP). Pregovori stranaka, prije sklapanja Ugovora, sveli su se samo na podatak o visini rate kredita i trajanju otplate kredita. Tuženik nije na valjan i razumljiv način objasnio tečaj valute, odnosno mijenjanje istog u kojoj je kredit odobren – švicarski franak-CHF, tijekom trajanja otplate kredita. Tužitelj, kao građanin sa prosječnim obrazovanjem i razumijevanjem bankarskog poslovanja nije mogao predvidjeti da će rata, koja joj je predočena prije sklapanja ugovora, porasti više od ugovorenog, i to u nekoliko navrata. S druge strane, tuženik kao bankar, je trebao upozoriti tužitelja i na te okolnosti, ako ih je znao ili ih je trebao znati. Kako je utvrđeno da je tuženik, temeljem tih nepoštenih odredbi stekao određenu nepripadnu korist, a za to nema pravne osnove, dužan ju je vratiti tužitelju, a ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi (članak 1111. ZOO-a). Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja

zahtjeva (članak 1115. ZOO-a). Tako tuženik treba vrati tužitelju iznose koje je utvrdio stalni sudski vještak u svom nalazu i mišljenju, zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do konačne isplate. Visina stope zatezne kamate određena je Zakonom o kamatama, Uredbom o visini stope zatezne kamate i člankom 29. ZOO-a.

38. Zbog navedenoga sud je udovoljio tužbenom zahtjevu i presudio je kao u toč. II., III. i III. izreke ove presude.

39. Presudom suda EU C118/17 (slučaj Dunai) utvrđeno je da nacionalni sudovi moraju utvrditi je li zakonodavnom intervencijom izvršena potpuna restitucija, a nakon provedenog vještačenja sud je utvrdio da nije, te je očigledan pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe.

40. Konverzija kredita sa valutnom klauzulom u CHF u kredit sa valutnom klauzulom u EUR sklapanjem dodatkom Ugovora između tužitelja i tuženika je izvršena sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, međutim isto ne znači da je tužitelj potpuno oštećen, jer naime, ta konverzija nije od značaja za ovdje postavljeni predmetni tužbeni zahtjev jer niti odredbama navedenog zakona, a niti dodatkom Ugovora koji su potpisali tužitelj i tuženik izrijeком nije naveden način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je u istima regulirano kako bi se trebala riješiti tada eventualna ništetnost odredbi koje se tiču promjenjive kamatne stope, a niti ništetnost valutne klauzule vezane za CHF. Kako je i vidljivo iz samog Dodatka ugovora o kreditu istim nije ugovarano ništa vezano uz eventualni povrat preplaćenih novčanih iznosa na temelju ništetne valutne klauzule vezane uz CHF i promjenjive kamatne stope. Nadalje, sud je stajališta da sukladno nalazu i mišljenju vještaka Marinele Vuković, dipl. oec., tužitelj ima pravo na novčano potraživanje izvršene preplate nastale temeljem ništetnih odredbi ugovora.

41. Ovaj sud smatra, a uvažavajući iznesene stavove Suda Europske unije da u konkretnom slučaju konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, jer Dodatkom Ugovora nije otklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. Nakon što je izvršeno računanje pretplate priznate u konverziji u iznosu od 13.598,65 eura/102.459,04 kuna, prema mišljenju ovog suda tužitelj je nadalje osnovom nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i o ugovorenoj promjenjivoj kamatnoj stopi pretplatio ukupan iznos od 23.565,91 euro, a što nije otklonjeno predmetnim dodatkom ugovora, već je za ubuduće definiran ugovorni odnos. Dakle, sklapanjem dodatka ugovora nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama iz Ugovora o kreditu, odnosno nadoknađena šteta koja je nastala tužitelju u vidu preplaćenih iznosa po osnovi valutne klauzule i ugovorene promjenjive kamatne stope.

42. Ovakav stav zauzela je i novija praksa županijskih sudova u odlukama Županijskog suda u Osijeku broj: GŽ-2011/2019-2 od 04. siječnja 2021., Županijskog suda u Zagrebu broj: GŽ-1338/2020-4 od 27. siječnja 2021., Županijskog suda u Rijeci broj: GŽ-2614/2019-2 od 23. veljače 2021., Županijskog suda u Splitu broj: GŽ-400/2021-2 od 24. ožujka 2021., te Županijskog suda u Velikoj Gorici broj: GŽ-906/2021 od 13.09.2021.).

43. Tuženik je tijekom postupka isticao prigovor kako tužitelj nije potrošač prema Zakonu o zaštiti potrošača. Takav prigovor tuženika nije osnovan obzirom da se sukladno čl. 4 Zakona o zaštiti potrošača potrošačem smatra svaka fizička osoba koja sklupa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, dok je tijekom postupka utvrđeno da je namjena predmetnog Ugovora o kreditu, bila kupnja stana u kojoj i danas živi žena i sin tužitelja, koji tužitelj nikada nije iznajmljivao, a tužitelj u vrijeme ugovaranja i tijekom otplate kredita, nije bio vlasnik obrta, niti trgovačkog društva.

44. Odluka o troškovima ovog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. u svezi čl. 155. ZPP-a. Pri izračunu parničnog troška sud smatra da pri izračunu nagrade odvjetniku treba primijeniti odredbu koja je na snazi u vrijeme donošenja odluke o odvjetničkom trošku, a ne odredbu koja je bila na snazi u vrijeme kada su odvjetničke radnje poduzete, pa tužitelj koji u ovoj parnici uspio u cijelosti, osnovano od tuženika potražuje trošak parničnog postupka koji se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN br. 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15, dalje OT) i Zakonu o sudskim pristojbama (NN br. 26/03 (pročišćeni tekst), 125/11, 112/12 i 157/13, dalje ZSP) odnosi na trošak u predmetu P-336/2019 i to sastava tužbe u vrijednosti 100 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 12. prosinca 2019. u vrijednosti 100 bodova (Tbr.8. t.1. i 54 OT), trošak u predmetu P-518/2023 i to sastava tužbe u vrijednosti od 250 bodova (Tbr.7. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 31. siječnja 2025. u vrijednosti 250 bodova (Tbr.8. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 20. veljače 2025. u vrijednosti 250 bodova (Tbr.8. t.1. i 54 OT), trošak sastava podneska od 16. ožujka 2026. u vrijednosti 250 bodova (Tbr.8. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu 29. veljače 2024 (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 27. ožujka 2026. godine u vrijednosti od 250 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu od 15. svibnja 2026. godine u vrijednosti od 250 bodova (Tbr.9. t.1. i 54 OT), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u vrijednosti od 50 bodova (Tbr. 9. t.3. i 54 OT), što iznosi 1825 bodova x 2,00 EUR/bod, odnosno 3.650 eura, trošak PDV 25% u vrijednosti od 912,50 eura, trošak knjigovodstvo-financijskog vještačenja u iznosu od 681,80 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 100,47 eura, tako da ukupan trošak tužitelja iznosi 5.344,77 eura. Ovaj trošak tužitelju je dužan naknaditi tuženik u roku od 15 dana zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja odnosno od 7. lipnja 2026. godine pa do plateža.

45. Radi iznesenog presuđeno je kao u izreci.

U Križevcima, 8. srpnja 2026.

Sudac
Miroslav Lovreković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Broj zapisa: **9-3088a-79e80**

Kontrolni broj: **08604-74c34-6d8e6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.